

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTEȘC CELE BUNE.”

Anul XVIII.

CELOR CE BINEVESTEȘC PACE.

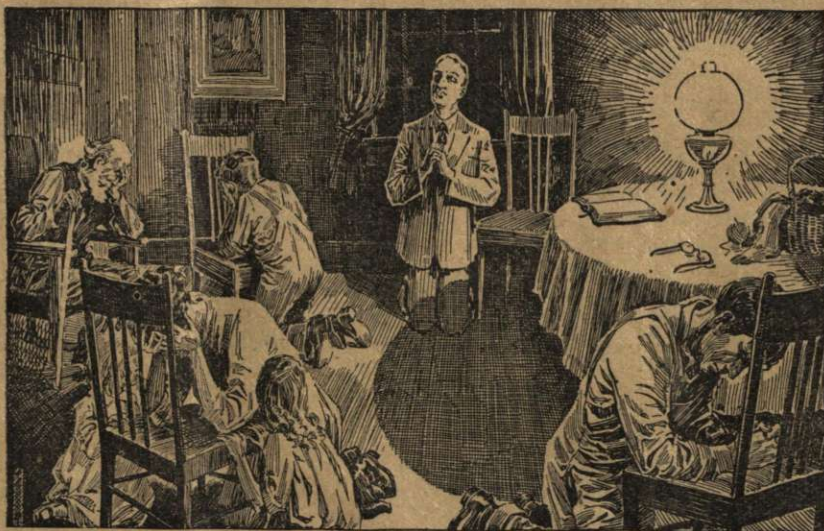
No. 12.

Prelegeri

pentru

Săptămâna de Rugăciune

dela 3 – 10 Decembrie 1938

Aprobat de Cenzura Corpului II Armată, București

PROGRAM

Vineri, 2 Decembrie 1938
Prevestirile zilei care vine

Sâmbătă, 3 Decembrie 1938, dimineața
Chemarea la ospățul de nuntă

Sâmbătă, 3 Decembrie 1938, după amiază
Reforma sanitară

Duminecă, 4 Decembrie 1938
Căminul și Comunitatea

Miercuri, 7 Decembrie 1938
În toată lumea

Vineri, 9 Decembrie 1938
Dăruirea cu sacrificiu

Sâmbătă, 10 Decembrie 1938, dimineața
Cele mai mari primejdii cari amenință Biserica

Sâmbătă, 10 Decembrie 1938, după amiază
Pregătirea de a întâmpina pe Dumnezeu

Către presbiteri și predicatori

Din nou am ajuns la începutul unei alte Săptămâni de Rugăciune anuală — un prilej prin care Dumnezeu urmărește, credem, să aducă multe și bogate binecuvântări spirituale poporului Său de pe întreg pământul. Săptămânile și lunile au trecut cu repeziune de când cu ultima noastră Săptămână de Rugăciune, și acum ne găsim cu un an mai aproape de împărăția Sa viitoare.

Zilele acestea au fost pline de evenimente. S'au întâmplat lucruri multe, cari au avut darul de a ne îmbărbăta în speranța adventă. Primejdiile zilelor din urmă sunt asupra noastră. În zilele acestea toate țările au trecut prin mari greutăți financiare și turburări sociale. Lupta între capital și muncă a ajuns într-o fază și mai gravă; crima, mai ales în rândurile tineretului, a luat proporții. Turburările industriale au ajuns mai mari, în ciuda eforturilor depuse de către conducătorii națiunilor de a le liniști.

Dacă ne ridicăm privirile spre orizont vedem alte turburări cari se îmulțesc din ce în ce. Vedem războaie și vărsări de sânge, cu o distrugere oarbă de vieți și bogății. Vedem pe cetățenii multor națiuni lucrând cu apringere și pregătindu-se pentru războiu, care, după cum simt mulți, amenință să nimicească civilizația însăși. Vedem cum se caută a se îngreua mult calea aceluia cari „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

Dar îmulțirea greutăților din afară nu trebuie să fie o pricină de alarmă și neîncredere. Nu, ci dimpotrivă, acestea trebuie să constituie o pricină pentru o și mai mare încredere în Dumnezeu și în triumful apropiat al acestei solii. Ni se spune: „Nu este timp de a ne plânge și descuraja, nu e timp de a ne lăsa pradă inoștilor și necredinței. Acum Hristos nu mai este un Mântuitor culcat în mormântul lui Iosif, mormânt închis cu o lepede mare de piatră și sigilat cu sigilul roman. Mântuitorul nostru este viu. El este Regele, Domnul oștirilor; El tronează între heruvimi; și, în mijlocul luptelor și hărțușelilor dintre popoare, neîncetat păzește pe poporul Său. . . . Când cetățile regilor vor fi sfărâmate; când săgețile mâniei lui Dumnezeu vor străpunge inima vrăjmașilor Săi, poporul Său va odihni în siguranță în brațele Sale”. — „Mărturie pentru Comunitate”, vol. 1, pp. 102, 103.

Să facem din această Săptămână de Rugăciune o ocazie deosebită de mijlocire pentru cauza lui Dumnezeu în locurile unde lupta și prigoana domnesc, pentru ca înaintarea lucrării Sale să nu fie împiedecată și credința iubitelor noștri frați să nu slăbească atunci când este încercată în cuptorul suferințelor.

Dar izvorul adevăratei primejdii nu este din afară, ci mai de grabă dinlăuntru — și anume primejdia ca din pricina grijilor lumii acesteia, sau din pricina lipsei de credință a aceluia cari sunt de mult în această solie, iu-

birea lor să se răcească. De aceea dăm îndemnul ca această Săptămână de Rugăciune să fie un timp de reînviore spirituală din partea tuturor, și în deosebi din partea aceluia cari ar putea fi îndărătnici, sau a aceluia cari devin nepăsători sau reci față de obligațiunile lor spirituale.

Dacă vrem ca această ocazie să fie incununată cu succes, trebuie să se facă mai dinainte pregătirile necesare. Dacă este cu puțință, adunările să fie ținute zilnic. Membrii noștri să fie îndemnați să depună toate eforturile spre a fi cu toții împreună la cetirea prelegerilor, și la grupa respectivă în Comunitate. Aceia cari au răspunderea rânduirii adunărilor trebuie să aibă mare grijă de a alege cetitori cari pot să citească solile pregătite aci, cu un spirit atent și plin de devotație. Prelegerile să fie urmate de rugăciuni stăruitoare sau de mărturisiri.

Dar niciun șir de adunări ale Comunității nu pot să fie incununate cu succes dacă nu se trezește și interesul spiritual al copiilor. Ori unde este cu puțință, să se ia măsuri ca ei să aibă adunări separate. Persoanele cari au talentul de a învăța pe copii trebuie să fie rugate să ia conducerea, pentru ca să se depună eforturi stăruitoare pentru câștigarea mieilor turmei. Mulți dintre membrii noștri credincioși de astăzi își datoresc convertirea lor sau reaconsacrarea vieții, hotărârilor luate la astfel de adunări.

Ultimul Sabat din Săptămâna de Rugăciune este ocazia pentru primirea darurilor anuale. Pentru aceasta simțim că e nevoie să vorbim în mod deosebit. Când privim asupra câmpurilor, putem să spunem: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!” Din toate misiunile noastre vin rapoarte despre ocazii fără seamăn pentru înaintarea soliei. Un lucrător băștinaș dintr-o Diviziune, ca rezultat al unui efort evanghelic, ne roagă să-i trimitem ajutor spre a putea răspunde la douăzeci și cinci de apeluri pentru eforturi evanghelice în câmpul său. Dintr-o altă Diviziune ni se cer ajutoare spre a putea răspunde la treizeci de apeluri după învățători. Aceleași nevoi sunt simțite de fiecare conducător de Diviziune.

Să amintim în primul Sabat și în cursul săptămânii despre planul de a aduce un dar în Sabatul următor. Îndemnați pe toți să facă un adevărat sacrificiu în folosul mării noastre lucrări neterminate. Dumnezeu va răsplăti pe aceia cari iau astfel parte la acest sacrificiu, și sufletele vor fi mântuite din abisul păcatului.

Trimitem aceste prelegeri cu rugăciunea sinceră ca această Săptămână de Rugăciune să fie un prilej de mare reînviore spirituală în rândurile noastre. Să facem ca păcatele să fie îndepărtate, să ne întoarcem inimile spre Dumnezeu ca pregătire pentru apropiata Sa venire, aducându-ne aminte de făgăduința: „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați”.

Comitetul Uniunii Române

Prevestirile zilei care vine

„Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua”.
„Dar, voi, fraților, nu sunteți în întunec, pentru
ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț”. Rom. 13, 12;
1 Tes. 5, 4.

Prevestirile sunt „semne profetice”, „proorocii” despre lucrurile cari vor veni. Ziua care vine este ziua lui Dumnezeu, — evenimentul cel mai important al veacurilor, împlinirea planului de mântuire. Ziua aceasta aduce cu sine revenirea lui Isus, sfârșitul vaiului omenesc, triumful celor drepti, împărăția lui Dumnezeu. Omenirea trăiește astăzi într-o atmosferă de stranie așteptare. Pretutindeni auzi zicându-se: „Ceva trebuie să vină, trebuie să se întâmple vreun eveniment puternic”, cu toate acestea ei nu știu ce va fi. Hristos vorbește despre aceste semne sau prevestiri ca fiind „inceputul durerilor”, chinurile nașterii unei noul creațiuni. Cu toate că semnele venirii Sale sunt pretutindeni, ca și stelele pe o noapte cu cer senin, și cu toate că toți le văd, numai cei aleși pot să deosebească adevăratul lor rost. Într-adevăr, numai cei cari doresc după ziua aceea, și numai puținii cari iubesc ziua aceea pricep semnele. „Niciunul din cei răi nu va înțelege”. Dan. 12, 10.

Chiar în biserica celor rămași, de astăzi, speranța adventă a unora dintre membri a pălit. În genere nu se mai vede dorul acela adânc după venirea lui Isus, văzut în timpul soliei îngerului din tîi în mișcarea din 1844. Slăbirea din inimă a nădejzii advente este una din primejdiile noastre cele mai mari pentru vremea aceasta. O trezire a unei credințe sincere în glorioasa arătare a lui Hristos va face mai mult decât orice altceva ca să ne aducă o nouă putere, un nou zel și un nou spirit de sacrificiu, de cari este foarte mare nevoie acum. Cu privire la revenirea Domnului, noi trebuie să ne rugăm mai mult, să medităm mai mult, și să nădăjduim mai mult. Aceasta trebuie să modeleze întreaga noastră vieață.

Pietrele kilometrice ale profeției

Semnele venirii lui Hristos sunt înțelese pe deplin și întocmai numai în lumina profeției biblice. Nimic nu este mai sigur pe lume ca prezicerile divine. Ce spune Dumnezeu despre lucrurile cari se vor întâmpla în viitor este mai temeinic decât ce spune omul despre evenimentele din trecut. Mulți pun la îndoială exactitatea timpului profetic, dar istoria și experiența arată că este tot așa de sigură ca și datele astronomice. Timpurile profetice din Biblie sunt fapte împlinite, și nu poate fi nicio îndoială sau întrebare cu privire la ele. Prezicerile de demult, din Daniel și Apocalips, s'au împlinit de mult. În aceste cărți găsim amintindu-se de șase ori despre perioada de 1260 de ani. În timpul pe-

rioadei acesteia, care a început la 538 d. Hr. și s'a terminat la 1798, adevărata biserică a fost sub călcăiul de fier al crudei persecuții. În cartea lui Daniel găsim de cinci ori termenul „vremea sfârșitului”, și ni se spune în chip lămurit că epoca aceasta, numită „vremea sfârșitului”, a început la 1798, adică acum 140 de ani. Cea mai lungă perioadă profetică din Scriptură, cei 2300 de ani din Daniel 8 și 9, s'a întins dela 457 în. Hr. până la 1844, sfârșindu-se astfel acum 94 de ani. Această profeție ne aduce nu numai până la ultima parte a serviciului preoțesc al lui Isus în Sanctuarul din ceruri, ceasul judecății lui Dumnezeu, ci și până la „vremea de apoi a mîniei”. Dan. 8, 19.

Dar nu numai aceste lungi perioade profetice s'au terminat, ci și prezicerile cu privire la împărățiile pământești și la biserică au ajuns aproape la împlinirea lor. Chiar profeția din Apocalips 13, privitoare la Statele-Unite, după cum arată în chip lămurit evenimentele apropiate, este așa de aproape de împlinirea ei deplină, încât evenimentele finale prezise ne putem aștepta să aibă loc oricând. E timpul să dăm o atenție deosebită declarațiilor semnificative cu privire la Babilonul spiritual, și altora în legătură cu acestea, pentrucă ele se adevăresc în multe părți ale pămîntului. Când copiii lui Dumnezeu văd revolta ateismului din zilele noastre, ei pot să vadă foarte bine că împlinirea textului din Apocalips 17, 14 (citește textul) și Apocalips 18 se petrece chiar sub ochii noștri.

Semne cari vestesc apropierea sfârșitului

Profeții din Biblie și Insuși Domnul Hristos, prezintă în trăsături exacte o listă lungă de semne ale celei de a doua venirii. Mai întâi de toate a venit un puternic cutremur, dezastrul dela Lisabona din anul 1755. În acea teribilă catastrofă, cea mai ucigătoare de felul ei până la data aceasta, au murit într-o biserică 30.000 de închinători. Așa ceva nu s'a mai întâmplat până aci, și nici după aceea, în așa împrejurare. În 1780 și 1833 omenirea a fost martor la întunecimea de soare și de lună și la căderea de stele. Prin aceste fenomene înfiorătoare ale naturii mulți au fost făcuți să se gândească la vremea de apoi, și să studieze ca niciodată mai înainte cuvântul profetic. În anii de mai târziu, și mai cu seamă în zilele de după războiu, alte semne s'au îmulțit, cum ar fi valuri pustiitoare, uragane, furtuni mari, lăcuste, și schimbări îngrijorătoare în natură însăși, aducând foamete și nenorociri. Acestea sunt chiar semnele date de Isus ca vestitori ai revenirii Sale.

Domnul Isus Hristos a mai vorbit despre „războaie și vești de războaie”. Am avut „războaie” și astăzi auzim „vești”. Reinarmările ne mai pomenite

din zilele noastre sunt o prevestire a zilelor tragice ce ne stau în față. Iată ce zicea de curând un mare bărbat de stat: „Constatăm că lumea trăiește astăzi cu clipa, trăind așa de primejdios cum ar putea să dorească cel mai aprins aventurier”. „Trăim într-o vreme când ziua de mâine trebuie să bage de seamă”. Un altul declara: „Din nefericire acestea sunt niște vremuri turburi. O pătrime din popoarele de pe pământ sunt amenințate de ostilități actuale sau în perspectivă. Multe națiuni mari s'au angajat într-o furioasă cursă de înarmări. Se construiesc vapoare uriașe, și se adună armate enorme”. Un înțelept conducător zicea: „Am ajuns la o criză în evoluția istorică a Europei. Națiunile stau în valed hotărârii. Viitorul civilizației depinde de ele, dacă pot da dovadă de înțelepciune, curaj și energie de ajuns în lunile, poate săptămânile, imediat apropiate”. Noi trebuie să mulțumim lui Dumnezeu pentru oamenii cu putere de pătrundere, cari caută binele poporului lor.

Libेरarea va veni

Aceste stări de neliniște și spaimă, și profețiile din Biblie cu privire la ele, nu e nevoie a fi amintite în amănunțime. În unele locuri o presă radicală și nestăpănită atâta spiritul de război. Căpitanii lui Dumnezeu nu trebuie să ia parte la astfel de agitații. Dar credincioșii din toate părțile trebuie să studieze cu atenție aceste adevăruri pentru ei înșiși. Despre multe semne nu e bine să se vorbească în chip public. Noi trebuie să fim ca și Maria, mama lui Isus, care „păstra toate cuvintele acestea, și se gândea la ele în inima ei”. Despre veacul nostru Domnul zicea: „De aceea, în vremuri ca acestea, înțeleptul trebuie să tacă; căci sunt vremuri rele”. Amos 5, 13. Dar în vreme ce noi trebuie să fim atenți asupra cuvintelor noastre, trebuie să avem o viziune clară, pentru că „înțelepții vor înțelege”. Si în timpul acesta, fiecare adevărat Adventist trebuie să stea credincios alături de Dumnezeu, și să nu facă niciodată compromis cu răul.

Biblia vorbește despre două feluri de semne cari prevestesc ziua aceea. În Apocalips 16, 17—19 cetim: „Al șaptelea înger a vărsat potirul lui în văzduh. Si din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S'a isprăvit!” și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s'a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n'a fost un cutremur așa de mare. Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți, și cetățile Neamurilor s'au prăbușit. Si Dumnezeu Si-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui”. Iată ce zice Spiritul profeției despre aceste evenimente:

„Dumnezeu a ales să libereze pe poporul Său la miezul nopții. Când nelegiuții își băteau joc în jurul lor, deodată s'a arătat soarele, strălucind în toată puterea lui, iar luna s'a oprit pe loc. Nele-

giuții priveau la scena aceasta cu uimire, în timp ce sfinții admirau cu bucurie solemnă semnele liberării lor. Semne și minuni se săvârșeau unele după altele. Totul părea ieșit din făgașul lui natural. Răurile nu mai curgeau; nori negri și grei se înălțau pe cer și se loveau unii de alții. Totuși mai rămăsese un ochiu de loc senin, deosebit, clar și luminos, de unde venea glasul lui Dumnezeu ca sunetul unor ape multe, iar cerul și pământul se cutremurau... Cerul se închidea și se deschidea iarăși și se clătina. Munții se clătinau ca o trestie în vânt și aruncau împrejur stânci colțuroase. Marea fierbea ca o oală și arunca pietre pe țarm. Când Dumnezeu a făcut cunoscut ziua și ceasul venirii lui Isus, și a încheiat cu poporul Său legământul veșnic, El rostea o propozițiune, apoi se oprea un timp, în care cuvintele se rostogoleau pe pământ”. — „Experiențe și Viziuni”, pp. 256. 257.

Semnele de mai sus în natură au loc la câteva luni după încheierea timpului de probă, și numai cu câteva ore înainte de arătarea Mântuitorului. Isus zicea: „Puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul fiului omului”. Mat. 24, 29. 30.

Semne văzute între oameni și națiuni

Totuși, mai este o serie de semne ce prevestesc această zi, și cari au nevoie de un studiu atent. Ele se numesc „o veste din partea Domnului” (Obadia 1, 1) și „glasul zilei Domnului”. Zef. 1, 14. După cum niște duduiri surde preced un cutremur de pământ, și după cum înaintea unei furtuni îngrozitoare vine o scurtă perioadă de liniște, tot așa și aceste semne sunt semnale de alarmă, sau simptome cari descoperă ceea ce se va vedea în curând. Pentru multe suflete aceste semne sunt chiar mai convingătoare decât profețiile împlinite, pentru că ele sunt prevestitioarele imediate ale evenimentelor viitoare prezise. Putem să amintim pe scurt unele dintre ele.

Întâi.— Nepăsarea religioasă și orbirea spirituală a vremurilor noastre, când întunecul acopere pământul, și „negură mare popoarele” sunt într'adevăr un semn al zorilor viitoare. Cu toate acestea, cauza principală a acestei stări este mai adâncă decât își inchipue mulți. Nu este numai aceea că trăim într'un veac de alergare și grabă cu puțin timp pentru gândire și meditație liniștită. Trăim într'o eră când mințile oamenilor se întorc spre afaceri și alte lucruri materiale cu o înclinație spre desfrâu și plăceri oprite. Însăși felul de viață — muzica, literatura, educația, recreația, industria, călătoriile, — din zilele noastre fac ca religia să fie ceva nesuferit. Simțurile mai fine ale sufletului, discernământul moral, și străvechiul simț pătrunzător al urâteniei păcatului, amortit. Vieața a devenit materialistă și aproape profană. Pentru mulți oameni nimic nu mai este sfânt, și chiar sfințenia căminului a avut de suferit. În vea-

cul nostru de maşinism, poeticul face loc practicii; faptele innăbuşe filosofia; cunoştinţa sapă la rădăcina înţelepciunea; şi înfăptuirile ştiinţei au orbit aşa de mult minţea omenească, încât viziunea cerească este întunecată. Noi vorbim adesea despre marile schimbări din timpul ultimilor câţiva zeci de ani, dar cu mult mai mare şi mai tristă decât acestea este schimbarea petrecută în sufletul omenirii. Felul de gândire al omenirii este în totul pământesc şi păgân. Este Sodoma în carne şi oase. Mâncând, bând, cumpărând, vânzând, sădind, clădind, ei nu iau aminte la avertizarea divină. Luca 17, 28—30.

Al doilea. — Un alt semn al acestei zile apropiate este actuala apostazie mondială. Descriind lucrarea de sigilare din zilele de pe urmă, profetul Ezechiel declară că omenirea va spune: „Domnul a părăsit pământul”. Ezech. 9, 9. Astăzi omenirea se depărtează de Dumnezeu. În regiuni întinse unde predomină ateismul şi imoralitatea, se duce un războiu crunt împotriva lui Hristos. Biserica este urită, rugăciunea este dispreţuită, cultul public este aproape interzis, educaţia creştină este dată laoparte, şi orice credinţă e socotită ca o otrăvă. Cea mai mare parte a tineretului din zilele noastre este lipsită de orice credinţă în Dumnezeu. În alte părţi ale pământului unde îndepărtarea de religie nu este aşă de sgomotoasă, forţele anti-religioase sunt mai viclene şi amăgitoare. Ici şi colo găsim o puternică propagandă întreprinsă de mulţi împotriva religiei organizate, cu toate că ei ştiu destul de bine că religia, ca tot ceea ce este viu, trebuie să fie organizată, sau altfel pierе. Generaţia aceasta întâmpină o criză spirituală înlăuntrul creştinismului, poate mai general şi mai adânc înrădăcinată decât în orice perioadă de timp dela începutul erei creştine. Aceşti duşmani ascunşi ai lui Hristos sunt chiar în biserică. Temeliile credinţei sunt ruinate. Această necredinţă modernă este un semn al sfârşitului. „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe pământ?” Luca 18, 8. Când ne aducem aminte că civilizaţia este un rod al religiei, şi că decăderea moravurilor aduce totdeauna dezastru, putem să înţelegem foarte uşor cari vor fi urmările acestei depărtări dela credinţă.

Al treilea. — Actuala domnie a violenţei este de asemenea un semn al venirii Impăratului. Înainte de potop, „pământul era plin de violenţă”. Gen. 6, 11. În vremurile noastre, de asemenea, ca şi pe vremea când Izrail era în robie, „violenţa s’a înălţat ca să slujească de toiag răutăţii”. Ezech. 7, 11. Oamenii au devenit brutali şi sângeeroşi. Cruzime ca cea din zilele noastre nu s’a mai văzut nicicând în anii dinainte. Avuţia este distrusă, viaţa omenească nu mai este ceva sfânt. Spiritul profetic zice: „Pe măsură ce ne apropiem de vremea sfârşitului, ligile cresc în număr şi putere. Aceste ligi vor da naştere la influenţe împotrivoare adevărului... Agenţi satanici în chip omnesc vor lua parte la acest ultim mare conflict spre

a se împotrivi clădirii împărăţiei lui Dumnezeu. Dar şi îngerii cereşti în înfăţişare omenească vor fi pe câmpul de bătaie”. — E. G. White, în Review and Herald, 5 August, 1909.

Al patrulea. — Mântuitorul a declarat că chiar înainte de revenirea Sa o mare persecuţie şi suferinţă se va abate asupra bisericii. „Veţi fi urii de toţi pentru numele Meu; dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit”. Marcu 13, 13. În legătură cu aceasta ne vom referi la actuala restrângere a libertăţilor. Asistăm astăzi la o concepţie cu totul diferită în ce priveşte drepturile omeneşti, legăturile dintre naţiuni şi sfera de guvernământ.

Al cincilea. — O altă prevestire tristă şi un semn al sfârşitului este spiritul de critică între cei ce se pretind copii ai lui Dumnezeu. „Iubirea multora se va răci”. Mat. 24, 12. Chiar biserica celor rămaşi a ajuns cu adevărat la o mare încercare în istoria ei. Credinţa tuturor va fi aspru încercată. În Spiritul profetic cetim: „Se vor alcătui noi partide de pretinşi credincioşi cari îşi vor făuri propriile lor teorii amăgitoare. Apostazia va creşte. Unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de dhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor”. Bărbaţi şi femei s’au unit ca să se împotrivescă Domnului Dumnezeului cerului, şi biserica este numai pe jumătate trează în faţa acestei situaţii. E nevoie de mai multă rugăciune, de mai mult efort stăruitor, între cei ce se pretind credincioşi... Nu ne putem îngădui să fim fără veghe nicio clipă. Credincioşii adevăraţi şi sinceri se vor ruga mereu, mereu, şi vor vorbi mai puţin despre chestiuni de mică importanţă. Din ce în ce mai mult se vor auzi de pe buzele lor mărturii hotărâte ca să încurajeze pe cei slabi şi în nevoie”. — Ibidem.

Al şaselea. — Cu toate acestea suntem foarte fericiti că putem să amintim de un alt semn îmbucurător al acestei zile apropiate. Semnul cel mai sigur al primei veniri a fost solia adventă însăşi, predica lui Ioan Botezătorul. În acelaşi chip, repede înaintare din timpul de faţă a mişcării advente, stă ca un semn glorios că Domnul este la uşă. Nu vom da statistici, pentru că noi nu ne gândim numai la mulţimea limbilor în cari se predică solia adventă, sau la numărul cel mare de noi credincioşi, sau la creşterea materială şi la prosperitatea lucrării advente. Noi ne gândim la viaţa spirituală mai adâncă, la consacrarea cea nouă şi la zelul dovedit de credincioşii noştri sinceri de pretutindeni. Am ajuns la ziua lucrurilor mari, dar cel mai mare dintre toate în lucrarea lui Dumnezeu este acela dovedit în această viziune şi putere spirituală mai profundă care se vede între cei credincioşi. Să ne rugăm acum cu toţii în mod stăruitor pentru această putere în viaţă.

Legătura noastră cu cerul

Care este semnificaţia şi apelul tuturor acestor semne ale zilei care se apropie? Ele constituie un îndemn puternic la o mai adâncă consacrare şi la

o mai întinsă lucrare misionară. Un mare conducător misionar, nu de credința noastră, zicea: „Cea mai mare și cea mai urgentă însărcinare căreia trebuie să-i faci față creștinătatea e de a răspunde la apelul unei civilizații generale și curat umane. Rapoarte din toate părțile pământului, din China, India și Orientul Apropiat, precum și din marile orașe ale Europei și Americii, sunt de acord asupra acestui punct, că formele vechi și venerabile de viață socială încep să-și piardă puterea asupra masselor de populații, fiind subminate de știința modernă și arta tehnică... Viitorul ne cheamă la lucruri mari; lumea așteaptă; cugetătorii sinceri nu tăgăduesc că o lume fără religie este o lume care moare. Dar unde este de găsit această mare forță?” Scripturile dau răspunsul: „Evanghelia aceasta a Impărăției (care va veni curând) va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. **Atunci va veni sfârșitul**”. Mat. 24, 14.

Aceasta este prima zi din Săptămâna noastră de Rugăciune, și este bine să cugetăm la legătura noastră cu solia și speranța adventă. Am făcut noi în anul acesta care a trecut tot ce am putut pentru adevărul prezent? Credem noi în inimile noastre că Isus va veni în generația noastră? Credem noi, cei ce am crescut ca Adventiști de Ziua Saptea, în a doua venire cu mai multă putere acum

decât atunci când eram copii, sau tineri? Ne bucurăm noi la gândul că în scurt timp vom vedea pe Isus, și ne vom muta de pe pământul acesta în ceruri? Noi nu trebuie să ne înspăimântăm de viitor. Aceia cari cred în imediata venire a Domnului Hristos, nu se frământă așa cum face lumea. Că Domnul vine curând nu însemnează că adevăratul credincios își va vinde în chip neînțeleptesc averea, sau nu va mai da educație copiilor, sau va înceta de a mai clădi instituții, sau va neglija bunăstarea față de cei nevoiași sau față de alte ramuri ale lucrării advente. Nu. Ci aceasta însemnează despărțirea de păcat și o nouă sânguință în lucrurile spirituale, precum și manifestarea unei adevărate dărnicii pentru sprijinirea cauzei lui Dumnezeu. Orice familie care așteaptă cu adevărat venirea lui Isus, va petrece mai mult timp la cultul de dimineața și seara rugându-se, decât ascultând la radio. Fiecare copil al lui Dumnezeu care crede din toată inima adevărul advent, va trăi într-o simțire solemnă că acesta este ceasul judecării. Oare nu ne vom ruga noi în Săptămâna aceasta pentru o nouă bucurie în fericita nădejde, o iubire dăinuitoare și puternică pentru Isus, știind că El „Se va arăta a doua oară, . . . ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă”? Ebr. 9, 28.

L. H. Christian

Chemarea la ospățul de nuntă

„Apoi mi-a zis: ‚Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!‘ Apoi mi-a zis: ‚Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!‘” Apoc. 19, 9.

Apostolului Ioan i se spusese deja să scrie într-o carte ceea ce a văzut; dar când îngerul i-a vorbit despre ospățul nunții Mielului, subiectul era de o așa mare importanță, încât porunca de a scrie a fost reinnoită. Orice altceva putea fi uitat, dar cât despre subiectul acesta al ospățului de nuntă, nu trebuia să fie dat laoparte din rapoarte. Si pentru a accentua și mai mult asupra lui, îngerul a adăugat: „Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu”. Deși toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărate, frumusețea acestei chemări la ospățul de nuntă al Mielului este făcută să iasă în evidență de către îngerul lui Dumnezeu. Subiectul cere atenția noastră și trezește interesul nostru. Să cercetăm, așa dar, importanța lui și să medităm asupra frumuseții lui.

O nuntă este un eveniment important în viața celor cari se căsătoresc, și de un interes deosebit pentru prieteni. Ea nu trebuie să fie privită cu ușurință. Mai cu seamă dacă persoanele cari se că-

sătoresc sunt de un rang înalt în societate și sunt mult stimate de către toți. Ar însemna o mare onoare ca să fie cineva invitat. Niciun lucru de rând n’ar fi îngăduit să stea în calea participării. S’ar face pregătiri pentru o astfel de ocazie. Fără îndoială am lua parte.

Cea mai mare dintre toate nunțile

Căsătoria despre care s’a vorbit în textul nostru nu mai are asemănare. Nicio căsătorie din cele cari s’au făcut pe pământ nu poate să fie asemuită cu aceea. Aceasta este nunta Mielului! Splendoarea și măreția împăraților și puternicilor lumii acesteia apar cu totul palide și neînsemnate în comparație cu grandoarea și slava nunții Mielului. Apoi El va merge călare ca Impărat de împărați și Domn de domni. Acesta va fi unul din cele mai mari evenimente din istoria universului. Da, „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului”. Mielul de care este vorba aci este „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”. Ioan 1, 29.

El ne iubește. El luă asupra-Si firea noastră, pentru ca să putem deveni părtași ai naturii Sale

divine. El s'a îmbrăcat cu carne păcătoasă, pentru ca noi să putem fi îmbrăcați cu divinitatea. El a fost făcut păcat pentru noi, „ca noi să fim dreptatea lui Dumnezeu în El”. El a murit, pentru ca noi să putem avea viața. El va fi încoronat ca Împărat de împărați și va fi adorat ca Domn de domni de către mulțimile îngerești, dar este încă Prietenul nostru. El va fi aclamat ca cel mai de frunte între toate oștirile cerești, dar este încă Fratele nostru mai mare. El va fi ridicat până în cerurile prea înalte, dar S'a legat de omenirea aceasta cu o legătură care nu va fi ruptă niciodată.

Acesta este Acela la a Cărui nuntă am fost invitați să luăm parte. Acesta este ospățul la care am fost chemați. Nu este lucru de mirare că îngerul a rostit o binecuvântare deosebită asupra celor cari au fost chemați să ia parte la acest mare eveniment. Dar dacă este o fericire să fii chemat, de asemenea trebuie să fie o fericire să îți se îngăduie să adresezi chemarea și altora. Trebuie să fie un privilegiu a fi interpret pentru Miel și a invita pe alții să vină la ospățul Său de nuntă. Si aceasta ajunge să fie lucrarea noastră din moment ce am primit invitația Sa. Da, este bucuria noastră cea mai mare de a grăbi această noutate, adresând fericita invitație tuturor.

Invitația urgentă la ospățul de nuntă

Pentru ca să ne înfățișeze și mai lămurit subiectul acesta, Mântuitorul a spus o pildă spre a ilustra graba invitației la ospățul de nuntă, și ne-păsarea arătată de mulți, cărora li s'a adresat invitația. El a zis: „Un om a dat o cină mare, și a poftit pe mulți. La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor poftiți: 'Veniți, căci iată că toate sunt gata'. Luca 14, 16. 17.

Am auzit invitația. Am primit-o, și acum ca adevărați servi suntem trimiși să invităm și pe alții la serbarea de nuntă. Noi trebuie să repetăm vestea cea bună. Cu inimile pline de bucurie, noi trebuie să dăm zor cu invitația Împăratului nostru: „Veniți, căci iată că toate sunt gata!” „Si Duhul și Mireasa zic: 'Vino!' Si cine aude, să zică: 'Vino!'” Apoc. 22, 17. Aceasta este partea noastră fericită. Noi suntem soli ai păcii, trimiși de Cel care ne iubeste. Lucrarea aceasta a fost dată nu numai predicatorilor, ci fiecărui suflet care a auzit invitația.

Potrivit pildei, la „ceasul cinei” servii au fost trimiși cu solia lor specială de invitație. Ziua aproape trecuse. Timpul ospățului de nuntă se apropiase. Pregătirile pentru ospăț fusese gata. Invitația era urgentă: „Veniți, căci iată că toate sunt gata”. Dar aceia cari au fost poftiți, „parcă fusese vorbați, au început să se desvinovătească”.

La o așa vreme am ajuns noi acum. „Ceasul cinei” este acum în fața noastră. Ziua încercării aproape a trecut. În curțile cerești se fac acum ultimele pregătiri pentru ospăț. Curând, foarte curând, va fi prea târziu ca să mai între cineva.

Ce înseamnă a nu fi pregătit

Dar poporul lui Dumnezeu nu este gata. Comunitățile dorm, fără să se sinchisească de evenimentul important care va avea loc curând. Toată lumea este agitată de o putere stranie din jos. Teama pune stăpânire pe inimile oamenilor, și frământarea apucă națiunile pământului. Conducătorii de guverne și bărbații de stat ai lumii nu știu ce cale să mai apuce. Națiunile se pândesc cu ură unele pe altele și se înarmează cu infrigurare pentru viitoarea bătălie. Ultima mare bătălie, bătălia dela Armaghedon, se va da curând. Sora E. G. White a descris foarte clar vremurile noastre în următoarele cuvinte solemne:

„Ne aflăm în pragul unor evenimente mari și solemne. Profețiile se împlinesc. O istorie din cele mai stranii și mai plină de evenimente se înregistrează în cărțile cerului. Totul se agită în lumea noastră. Sunt războaie și se aud vesti de războaie. Neamurile sunt întărite și a venit timpul ca morții să fie judecați. Evenimentele se precipită, pentru ca să dea loc zilei lui Dumnezeu, care se grăbește foarte mult. Nu ne mai rămâne decât puțin timp. Dar cu toate că popor se ridică asupra altui popor, și împărăție contra altei împărății, nu are loc încă conflictul general. Cele patru vânturi mai sunt încă ținute, până când servii lui Dumnezeu vor fi pecetluiti pe frunțile lor. Abia atunci puterile pământului își vor aduna forțele pentru marea bătălie finală...”

„In orbirea lor, oamenii se laudă cu progresele și cu cultura lor minunată, însă ochiul Atotștiinței vede lăuntrica lor vinovăție și depravare. Păzitorii cerești văd pământul plin de violență și crimă. Averile sunt adunate prin tot felul de hoții, jefuind nu numai pe oameni, ci și pe Dumnezeu. Oamenii întrebunțează mijloacele lui Dumnezeu pentru ca să-și satisfacă propriile lor plăceri; ei se servesc de orice mijloc pentru ca să-și mulțumească lăcomia lor. Sgârzenia și sensualitatea sporesc. Oamenii hrănesc cu plăcere însușirile marelui amăgitor dintru început. Ei l-au primit ca Dumnezeu, și s'au umplut de spiritul lui.

„Dar norul mâniei osânditoare plutește deasupra lor, plin de elementele cari au distrus Sodoma. In viziunea Sa asupra celor viitoare, profetul Ioan a privit aceste lucruri. Această închinare la demoni i-a fost descoperită și i se părea că întreaga lume se afla pe povârnișul pierzării. Dar privind cu mai mult interes, văzu ceata celor ce păzeau poruncile lui Dumnezeu. Toți purtau sigiliul viului Dumnezeu pe frunțile lor și Ioan zise: „Aici este răbdarea stăruitoare a sfinților, cari păstrează poruncile lui Dumnezeu și credința lui I-sus”. — „Mărturii pentru Comunitate”, vol. I, pp. 115. 116.

Da, „ceasul cinei” este aci, și noi trebuie să mergem cu invitația: „Veniți, căci iată că toate sunt gata”. Dar potrivit pildei, aceia cari au fost

poftiți, „toți, parcă fusese vorbiți, au început să se desvinovățească. Cel dintâi i-a zis: „Am cumpărat un ogor, și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți”. Un altul a zis: „Am cumpărat cinci pe-rechi de boi și mă duc să-i încerc; iartă-mă, te rog”. Un altul a zis: „Tocmai acum m'am însurat, și de aceea nu pot veni”. Luca 14, 18—20. Spiritul profetic ne spune:

„Niciuna din aceste desvinovățiri nu era întemeiată pe o nevoie reală. Omul care zicea că trebuie să meargă și să vadă ogorul, îl și cumpărase. Graba lui de a merge să-l vadă, se datora faptului că se interesa mai mult de ceea ce cumpărase. Si boii, la fel, erau cumpărați. Incercarea lor era numai pentru a mulțumi interesul cumpărătorului. A treia desvinovățire nu era nici ea mai întemeiată. Faptul că invitatul se căsătorise, n'ar fi trebuit să-l împiedece de a fi la cină. Si soția lui ar fi fost bine venită. Dar el avea planuri ale sale anumite pentru plăcerile sale, și acestea îl atrăgeau mai mult decât cina, la care făgăduise că va merge. El se deprinsese să găsească plăcere în altă tovărășie decât a celui care-l invitase. El n'a cerut să fie iertat, și în refuzul lui n'a dat pe față nici măcar bună cuviință. Cuvintele „de aceea nu pot veni” erau numai un vâl acoperitor al adevăratului motiv, că, adică, „nu-mi face nicio plăcere să viu”.

„Toate desvinovățirile acestea trădează că mintea lor era ocupată cu alte lucruri. Pentru acești primi invitați, alte interese ajunseseră să-i captiveze. Invitația, la care întâi ei dăduse cuvântul că o primise, au dat-o apoi laoparte; iar prietenul cel darnic era ofensat prin acest refuz”. — „Parabolele”, pp. 203. 204.

Așa au zis aceia cari au fost cei dintâi poftiți, și cari primise invitația. Aceasta reprezintă o anumită categorie din biserică, cei cari au ajuns nepăsători și indiferenți. Ei au lăsat ca grijile acestei vieți să innăbușe ardoarea lor pentru realitățile veșnice. Aceștia sunt pe un teren primejdios și, dacă nu se schimbă, vor cădea curând dela adevăr, și în sfârșit vor fi pierduți. Ei au îngăduit ca lumea cu farmecele ei să pună stăpânire pe inimile lor, până când lucrarea lui Dumnezeu trebuie să ocupe al doilea loc în planurile lor. Cât de îngrozit va fi chinul lor sufletească când marea zi a lui Dumnezeu va veni asupra lor pe neașteptate, și ei se vor găsi rămași afară din împărăție! Ei au cunoscut adevărul; ei sunt membri ai Comunității; dar n'au vrut să facă pregătirea necesară. Ei își vor da seama prea târziu de nevoia lor! Prea târziu sunt la ospăț — ușa este închisă — și ei sunt pe dinafară!

Alți oaspeți sunt invitați

Stăpânul din pildă a poruncit atunci robului său: „Du-te de grab în piețele și ulițele cetății”, și „la drumuri și la garduri” (Luca 14, 21. 23) cu invitația ca toți să vină la ospățul de nuntă. „In porunca de a merge la drumuri și garduri, Hristos

arată lucrarea celor pe cari El îi cheamă să lucreze în numele Lui. Lumea întreagă este câmpul serviciilor lui Hristos. Intreaga omenire este adunarea de care să se ocupe ei. Domnul dorește ca Evanghelia harului Său să fie adusă în inima fiecărei ființe omenești”. — Idem, p. 210.

Această lucrare trebuie să fie săvârșită acum. Vremurile cer ca noi să „mergem de grabă” în toată lumea cu ultima solie a lui Dumnezeu. Nu este nicio clipă de pierdut. Ceasul este deja târziu și noaptea se apropie repede. Semnele din jurul nostru ne arată în chip lămurit că ne apropiem de sfârșitul tuturor lucrurilor. Cuvântul cel temeinic al lui Dumnezeu ne învață aceasta. Lanțurile profetice din Scriptură ne descoperă că trăim în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Semnele prezise în Cartea Sfântă arată cu cea mai mare limpezime că timpul aproape s'a scurs. Ne apropiem de casă. Ospățul de nuntă al Mielului va avea loc curând.

Nouă ni se dă porunca să „mergem de grabă” și să anunțăm invitația la ospățul de nuntă. Stările de lucruri cer să ne grăbim. Iuțeala și graba se văd pretutindeni. Oamenii aleargă încoace și încolo. Ei n'au timp de așteptat. Ei încearcă să desființeze atât timpul cât și spațiul în graba lor înfrigorătoare de a-și aduce la îndeplinire planurile. Pentru noi timpul este scurt, și avem mult de făcut. Chiar și diavolul se grăbește, fiind „cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. Si noi trebuie să ne grăbim cu invitația Mântuitorului, pentru că este târziu. „Ceasul cinei” a sosit. Invitația trebuie să fie dată înainte de venirea nopții. Fiecare în parte să dăm o atenție serioasă următoarelor cuvinte cari ne sunt adresate:

„Când furia mâniei lui Dumnezeu se va deslănțui asupra pământului, sufletele vor vedea cu groază că li se va dărâma casa, deoarece e clădită pe nisip. Faceți ca avertizarea să ajungă la dânsii înainte de a fi prea târziu. Noi trebuie să simțim răspunderea de a lucra cu multă seriozitate, pentru a comunica și altora adevărurile pe cari Dumnezeu le-a dat pentru timpul acesta. În privința aceasta nu e de ajuns a fi numai serios.

„Inima lui Dumnezeu este mișcată. Pentru El sufletele sunt foarte prețioase. Pentru lumea aceasta plângea Hristos în agonie. Pentru lumea aceasta a fost El crucificat. Dumnezeu dădu pe unicul Său Fiu ca să măntuiască pe păcătoși, și El dorește ca noi să iubim pe alții, cum El ne-a iubit pe noi. El ar dori să vadă pe cei ce au cunoștința adevărului împărțind această cunoștință și semenilor lor.

„Acum e timpul să se dea ultima avertizare. O putere deosebită e acum în vestirea adevărului, dar cât va mai dăinui? Numai un scurt timp. Dacă a fost vreodată un timp de criză, atunci e tocmai acum.

„Toți își hotărăsc acum soarta lor veșnică. Oamenii au nevoie a fi îndemnați să-și dea seama de solemnitatea timpului, de apropierea zilei când se va sfârși cercetarea oamenilor. Sforțări hotărâte ar trebui să se facă, spre a scoate bine în evidență înaintea lumii solia pentru acest timp. Ingerul al treilea trebuie să progreseze cu mare putere. Nimeni să nu fie în necunoștință de această lucrare, sau să o trateze ca pe o lucrare de mică însemnătate”. — „Mărturii pentru Comunitate”, vol. I, p. 117.

Frumoase haine de nuntă, puse la dispoziția noastră

Când Dumnezeu a nimicit Sodoma și Gomora pentru răutatea lor, îngerii au scos în grabă pe Lot și familia lui din cetate. Ei le-au vorbit nu în cuvinte nesigure: „Scapă-ți vieața!” „Grăbește-te de fugi din ea”. Gen. 19, 17, 22. Ca și în zilele lui Lot, tot așa va fi și la venirea Fiului omului. Noi trebuie să ne grăbim ca să scăpăm. Cităm iarăși o solie pentru noi:

„Așa este azi. Oamenii aleargă după vânarea de câștiguri și după satisfacerea plăcerilor, ca și cum n'ar fi nici Dumnezeu, nici cer, nici vieață viitoare.

În zilele lui Noe avertizarea despre potop a fost trimisă pentru a opri pe oameni dela nelegiuirea lor și a-i chema la pocăință. Si solia apropiatei venirii a lui Hristos are de scop acum să trezească pe oameni din afundarea în cele lumești și să-i facă a-și da seama de cele veșnice, ca astfel să asculte invitația de a veni la masa Domnului”. — „Parabolele”, pp. 208, 209.

Da, noi am fost invitați la ospățul de nuntă al Mielului. Vom fi noi acolo? Noi trebuie să facem pregătirea necesară. Trebuie să fim îmbrăcați cu hainele de nuntă când va veni Împăratul să cerceze pe oaspeți. Cum vom sta noi oare în clipa cercetării? Noi nu știm cât de curând vor fi trecute numele noastre prin fața lui Dumnezeu. Suntem noi gata să intrăm înainte de a se închide ușa?

Mântuitorul nostru ne iubește. El dorește ca noi să fim acolo. Da, și noi trebuie să fim acolo! Noi trebuie să stăm la ospățul de nuntă al Mielului împreună cu toți cei dreți din toate timpurile! Așa dar, să încetăm cu desvinovățiile, și prin harul lui Dumnezeu vom fi acolo. Da, noi dorim să te întâlnim, iubite suflete, la această sărbătorire a nunții Domnului și Împăratului nostru. Vrei să fii acolo? Care va fi răspunsul tău?

N. P. Neilsen

Reforma Sanitară și legătura ei cu solia îngerului al treilea

Încă dela începuturile istoriei ei, biserica celor rămași a primit instrucțiuni extrem de importante cu privire la viețuirea sănătoasă — biserica având de a face la început numai cu vestirea soliei îngerului al treilea în lumea întreagă. O mare binecuvântare a fost revărsată asupra acestei biserici prin darul Spiritului profetic, și pe calea aceasta providențială s'a dat și sfaturi privitoare la nevoile corporale, mintale și spirituale ale omului. Principii fundamentale și echilibrate de viețuire sănătoasă, precum și o adevărată educație și evlavie ca în vremurile de demult, au fost aduse la cunoștința acestui popor. De aceea noi am găsit un motiv de multă bucurie în faptul că solia noastră este o solie completă, care satisface toate nevoile ființei omenești.

Dar se poate ridica întrebarea de ce se atribuie o așa mare importanță chestiunii sanitare între punctele noastre de credință. Cu alte cuvinte, care este legătura, dacă există vreuna, între buna stare fizică și vieața spirituală?

Poate cel mai puternic răspuns biblic la o astfel de întrebare se găsește în epistolele apostolului Pavel. Către Corinteni el scria: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit dela Dumnezeu? Si că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6, 19, 20.

O explicație foarte potrivită asupra acestui text se găsește în următoarele cuvinte din cartea „Pe urmele Marelui Medic”, p. 271:

„Cunoștința că omul trebuie să fie un templu pentru Dumnezeu, un locaș pentru descoperirea slavei Sale, trebuie să fie cel mai înalt îndemn la îngrijirea și dezvoltarea puterilor fizice. Infricșător și minunat a lucrat Creatorul corpul omnesc, și El ne îndeamnă să facem din El studiul nostru, să-i înțelegem trebuințele, și să ne facem partea în a-l feri de vătămare și mănjire”.

Dumnezeu a creat corpul omnesc ca una din

supremele înfăptuiri ale mâinilor Sale. Minunile complicate ale funcțiunilor și mecanismelor sale fac pe oricine să fie adânc impresionat și să creadă că aci cu adevărat se dă pe față puterea dumnezeiască, și înțelepciunea care întrece orice pricepere. Studiul corpului omnesc umple pe cercetător cu o profundă admirație față de Creator.

Când Dumnezeu a suflat în nările sale suflare de viață, părintele neamului omnesc a devenit un suflet viu, și ni se spune că diferitele sisteme ale corpului, simțurile și facultățile, toate și-au început lucrarea, „toate au fost puse sub lege”. Din aceasta înțelegem că activitatea corpului omnesc nu este o chestiune întâmplătoare, ci funcționarea lui armonioasă și rânduită este susținută și regulată de legi naturale. Ni se spune:

„Organismul fizic al omului este sub supravegherea lui Dumnezeu, dar el nu este ca un ceas, care este pus în mișcare și trebuie să meargă dela sine. Inima bate, puls urmează după puls, respirație, după respirație, dar întreaga ființă este sub supravegherea lui Dumnezeu”. — „Lucrarea medicală”, p. 9.

Cu adevărat, în Dumnezeu „avem viața, mișcarea și ființa”. Intervenția neîntreruptă a puterii lui Dumnezeu prin legile fiziologice, al cărei Autor este El, ne face să fim în orice clipă în directă legătură organică cu Autorul vieții. Recunoașterea acestui fapt că corpul nostru fizic este susținut și orânduit prin puterea lui Dumnezeu, și că păzirea legilor cari contribuie la buna stare a corpului este o datorie și un mijloc de a arăta supunerea noastră față de Dumnezeu, este un pas important în cuvenita înțelegere a adevăratei legături dintre sănătatea fizică și viața spirituală, și a efectului îndepărtat și întreit al nerespectării și neascultării de legea naturală. Iarăși cetim:

„Aceeși putere care întreține natura, lucrează și în om. Aceleași legi mari cari cârmuesc atât astrul cât și atomul, controlează și viața omenească. Legile cari cârmuesc acțiunea inimii, regulând cursul curentului de viață prin corp, sunt legile înțelepciunii puternice care are drept asupra sufletului. Din El izvorăște întreaga viață. Pentru toate obiectele creațiunii Sale condiția este aceeași, — o viață susținută prin primirea vieții lui Dumnezeu, o viață trăită în armonie cu voința Creatorului. A călca legea Lui, fizică, mintală sau morală, însemnează a se pune în desacord cu universul, a introduce discordia, anarhia și ruina”. — Idem.

Această puternică declarație trebuie să ne facă pe fiecare să ne oprim și să cugetăm. Gândul că noi trebuie să fim templul lui Dumnezeu și că ne-păzirea legilor cari contribuie la sănătatea corpului, însemnează a nu mai fi în armonie cu Creatorul, este un gând solemn. O astfel de idee dă o importanță cu atât mai mare scopului de a duce o viațuire sănătoasă, dar în același timp ea trece dincolo de viața biologică, oricât de demnă ar fi aceasta.

Urmările tragice ale călcării legii

În următorul citat avem o viziune și mai întinsă a importanței legii naturale și a felului cum o privește Dumnezeu. Sfatul și îndemnul acesta categoric trebuie să umple de solemnitate inimile noastre, și să ne facă a căuta cu stăruință să aducem orice deprindere în armonie cu lumina descoperită, măbind pe Dumnezeu în corpurile și în duhurile noastre, cari sunt ale Lui.

„Dumnezeu este autorul atât al legilor fizice, ca și al legii morale. Legea Sa este scrisă de propriul Său deget pe fiecare nerv, pe fiecare mușchiu, pe fiecare capacitate dată omului... Toți trebuie să cunoască bine construcția corpului omnesc, ca să-și poată ține corpurile în starea cerută de lucrarea Domnului. Buna stare corporală trebuie păstrată și cultivată cu îngrijire, pentru ca natura dumnezeiască să se poată da pe față în om în toată plinătatea ei. Cunoașterea legăturii între organele corpului și viața spirituală este una din cele mai însemnate ramuri ale educațiunii, căreia ar trebui să i se acorde o atențiune deosebită, atât în familie, cât și în școală”. — „Parabolele”, p. 316.

Prima călcare a legii, care a adus domnia păcatului, a pricinuit schimbări triste și adânci în natura omului — atât fizică, mintală cât și morală. Corpul omului a ajuns să fie supus ravagiilor vârstei și bolii — adică un corp muritor. Puterile mintale au ajuns să fie foarte mărginite în ce privește sensibilitatea și înțelegerea. Sufletul omului ajunge mărginit și pervertit. În ce privește legătura spirituală cu Dumnezeu, omul ajunge străin și firesc prin firea sa. Păcatul a înjosit facultățile sufletului, și inima omului s'a îndreptat pe nesimțite spre rău.

Prin înțelepciunea și cunoașterea infinită, Dumnezeu știa mai dinainte această teribilă experiență a păcatului prin care avea să treacă omeneirea, și în iubire nemărginită pentru noi, Tatăl și Fiul au luat măsuri pentru răscumpărarea omului și pentru refacerea chipului lui Dumnezeu în el. Spre a fi deplină, această refacere trebuie să îmbrățișeze întreaga ființă omenească și să cuprindă latura fizică, mintală și morală. Observați cât de clar este redată ideea aceasta în următorul paragraf:

„Dumnezeu dorește ca noi să ajungem idealul desăvârșirii, care ne este făcut cu puțință prin darul lui Hristos. El ne invită să ne alegem partea cea bună, să ne unim cu factorii cerești, să adoptăm principiile cari vor reface în noi chipul lui Dumnezeu. În cuvântul Său scris și în marea carte a naturii El a descoperit principiile vieții. Este datoria noastră să căpătăm o cunoaștere a acestor principii, și prin ascultare să lucrăm împreună cu El la restabilirea sănătății corpului precum și a sufletului”. — „Pe urmele Marelui Medic”, pp. 114. 115.

Legătura dintre puterile fizice, mintale și spirituale

Legătura cea strânsă care există între aceste trei aspecte ale firii omenеști este foarte bine cunoscută din punct de vedere științific. Ele sunt așa deplin legate, întretesute și funcționează în așa armonie între ele, încât o despărțire în totul între ele nu este cu putință. De fapt, cu cât subiectul acesta este cercetat mai adânc, cu atât mai de nedespărțit se găsesc a fi aceste părți. Această legătură intimă dintre corp, minte și spirit este mult scoasă în evidență de către Spiritul profetic, după cum se vede în următorul sfat:

„Nimeni din cei cari profesază evlavie să nu privească cu indiferență sănătatea corpului, și să se măgulească cu gândul că necumpătarea nu este păcat, și nu va avea influență asupra spiritualității lor. O unire strânsă există între natura fizică și cea morală”. — Review and Herald, 25 Ianuarie, 1881.

De asemenea mai cetim despre rolul cel mare pe care îl are corpul în planul de formare a caracterului:

„Corpul este singurul mijloc prin care mintea și sufletul sunt desvoltate pentru formarea caracterului. De aceea și vrăjmașul sufletelor își îndreaptă ispitele spre slăbirea și degradarea puterilor fizice. Succesul său în privința aceasta constă în dedarea întregii ființe la rău”. — „Pe urmele Marelui Medic”, p. 130.

În relațiunile Sale cu vechiul Izrail, Dumnezeu a dat dovadă în deajuns de grija Sa pentru sănătatea și îngrijirea cum se cuvine a corpului. Prin Moise, Dumnezeu a dat instrucțiuni amănunțite și reguli igienice pentru binele poporului Său, și pe lângă aceste reguli au fost date și făgăduințe speciale de binecuvântarea și păstrarea sănătății.

„Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui, și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu cari am lovit pe Egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindec”. Exod 15, 26.

Se poate observa că aceasta este o făgăduință legată de o condiție. Împlinirea ei pentru copiii lui Izrail era întemeiată pe ascultarea lor. Sănătatea poporului Său era de un interes deosebit pentru Dumnezeu, dar El nu putea să onoreze și să încurajeze neascultarea. Bunele deprinderi corporale duc totdeauna la o superioritate corporală.

Dumnezeu a dat acestui popor — Izrailul din zilele noastre — solia reformei sanitare. Ea are de scop să fie o pază deosebită pentru un popor împresurat de plăceri și abuzuri de tot soiul. Noi credem că dacă lumina aceasta este urmată, va fi o apărare și un adăpost împotriva bolilor și plăgilor cari se vor întinde la sfârșitul timpului. Acest adăpost a fost făgăduit lui Izrail, dar ca și în zilele

din vechime, Dumnezeu nu poate nici astăzi să dea cinste sau să aprobe neascultarea. Călcarea aduse boală, slăbirea sufletului, și moarte, multora din tabăra lui Izrail. Oare neabăgarea în seamă sau ignorarea luminii nu aduce urmări asemănătoare și astăzi? Lipsa de conformare față de regulile sănătății înlătură mijlocul de protecție și în cele din urmă aceasta se resimte atât asupra corpului cât și asupra sufletului. Cetim: „Natura lui Dumnezeu nu va interveni ca să ferească pe oameni de urmările călcării legilor naturale”. — „Cumpătarea creștină și Igiena Biblică”, p. 28.

Sănătatea corporală — o parte din solia Evangheliei

Am arătat deja că „corpul este singurul mijloc prin care mintea și sufletul sunt desvoltate pentru formarea caracterului”. Dacă refacerea și menținerea sănătății corporale este o parte din solia Evangheliei, și ni se spune că aceasta poartă semnătura cerului, atunci Evanghelia mântuirii nu este completă dacă această parte a soliei este dată laoparte. Să observăm legătura programului de viață sănătoasă cu solia îngerului al treilea:

„La 10 Decembrie, 1871, mi s'a arătat iarăși că reforma sanitară este o ramură a marelui lucrări care trebuie să pregătească un popor pentru venirea Domnului. Ea este tot așa de strâns legată de solia îngerului al treilea cum este mâna legată de corp. Legea celor zece porunci a fost privită cu ușurință de om; dar Domnul n'avea să vină să pedepsească pe călcătorii acelei legi fără ca mai întâi să le trimită o solie de avertizare... Bărbați și femei nu pot să calcă legile naturale dând frâu liber poftelor murdare și pornirilor păcătoase, și să nu calce legea lui Dumnezeu. De aceea El a îngăduit ca lumina reformei sanitare să strălucească asupra noastră, pentru ca noi să putem vedea păcatul ce stă în călcarea legilor pe cari El le-a stabilit în ființa noastră... A explica legile naturale, și a îndemna la ascultare de ele, iată lucrarea pe care o face solia îngerului al treilea, spre a pregăti un popor pentru venirea Domnului”. — „Mărturii”, vol. 3, pag. 161.

Cu toate că nu mai e nevoie de comentarii, dorim să atragem atenția în deosebi asupra declarației că „reforma sanitară este o ramură a marelui lucrări care trebuie să pregătească un popor pentru venirea Domnului”. Ba ceva mai mult, „a explica legile naturale, și a îndemna la ascultare de ele, iată lucrarea pe care o face solia îngerului al treilea”. Atari declarații scot această chestiune a vieții sănătoase din cadrul simplei igiene, sau sănătate din pricina sănătății, și îi dă o mistune mai înaltă și mai sfântă. În același timp ea aduce o mai mare răspundere personală pentru lumina care a fost lăsată să strălucească asupra noastră. Strălucește această lumină asupra voastră? Iluminează ea inimile și mințile voastre și vă determină ea să

priviți în mod serios legile corpului vostru și să le respectați ca pe legile lui Dumnezeu?

E nevoie de convertire la principiile sanitare

Nevoia după o completă biruință în viața personală, cuprinzând și deprinderile vieții, nu poate fi accentuată în deajuns. Vrajmașul sufletelor caută să împiedece lucrarea reformei sanitare. O adâncă și reală legătură între deprinderile vieții și experiența spirituală este lămurit descoperită atât în Biblie cât și în Spiritul profetic, și compromisul într'un principiu aci, poate să însemneze sacrificarea tuturor.

Se cere o mare măsură din harul lui Hristos ca să fie cineva biruitor în ce privește reforma sanitară. Mai întâi de toate trebuie să fim convertiți la aceste principii și să le primim. Apoi trebuie să fim bine informați și să le cunoaștem în forma lor sănătoasă, originală și cumpănită. Numai atunci suntem în măsură să le observăm cu pricepere și să le vestim și altora.

Cineva poate, printr'o hotărîre puternică, să se înfrâneze dela a face anumite lucruri, sau de a folosi mâncăruri despre cari se știe că nu sunt cele mai sănătoase, dar când observarea vine ca un rezultat exclusiv al puterii de voință, sau aceasta se face numai dintr'un simț al datoriei, reforma sanitară ajunge ceva neplăcut și este un jug greu. Individul acela este în robie până când ascultarea izvorăște din inimă ca o parte din experiența renașterii sale. Această solie asupra felului de viațuire a fost prezentată atenției noastre spre binele nostru cel mai mare, iar nicidecum ca o restricție arbitrară. Din nou cetim:

„Învățând principiile sanitare, trebuie să înfățișăm înaintea minții marea țintă a reformei, că scopul ei este cea mai înaltă dezvoltare a corpului, a minții și a sufletului. Arătați că legile naturii, fiind legile lui Dumnezeu, sunt hotărîte pentru binele nostru; că ascultarea față de ele asigură fericirea în viața aceasta, și ne ajută la pregătirea pentru viața viitoare. Indemnați pe oameni să studieze... acel organism minunat, sistemul omenesc, și legile de cari este cărmuit. În loc să privească păzirea legilor sanitare ca o chestiune de sacrificiu și tăgăduire de sine, ei o vor privi, așa cum și este de fapt, ca pe o **binecuvântare neprețuită**”. — „Pe urmele Marelui Medic”, pp. 146. 147.

Legătura noastră personală

„Vă indemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. Rom. 12, 1.

Când omul calcă principiile viețuirii sănătoase și apucă pe o cale ce slăbește sănătatea, poate el

în același timp să mărească pe Dumnezeu în corpul său, și să-l aducă drept jertfă vie și bine primită lui Dumnezeu? Adventiștii de Ziua Saptea, cari așteaptă revenirea în curând a Domnului lor trebuie să fie cei din urmă cari să dea dovadă de indiferență față de această lucrare de reformă.

Motivul de a duce o viață sănătoasă de dragul sănătății este un motiv demn. Urmarea regulilor de viațuire igienică reduce posibilitatea de îmbolnăvire și aduce fericire, superioritate fizică și mintală și un minimum de boli. Dar **viațuirea sănătoasă pentru Dumnezeu** întrece cu mult desțoinicia corporală a momentului, și intră în domeniul dezvoltării caracterului. Prin spiritul ascultării binevoitoare de toate cererile lui Dumnezeu noi pătrundem într'o experiență care aduce „sănătate atât corpului cât și sufletului”. Observați cu atenție următoarea declarație a servei Domnului:

„Adevărata sfințire... nu este numai o teorie, o emoție, sau o formă de cuvinte, ci un principiu viu și activ, care pătrunde în viața de fiecare zi. Ea cere ca felul nostru de a mânca, de a bea și de a ne îmbrăca, să fie de așa natură încât să asigure păstrarea sănătății fizice, mintale și morale, ca noi să putem înfățișa Domnului corpurile noastre — nu o jertfă mănjită prin obiceiuri rele, ci, o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. — „Review and Herald”, 25 Ianuarie, 1881.

O chestiune oarecare, ce influențează soarta noastră veșnică, și este un ajutor în ce privește pregătirea pentru viața viitoare trebuie să se bucure de cea mai mare atenție din partea fiecăruia dintre noi. În cartea „Pe urmele Marelui Medic” ne este dat următorul indemn:

„Corpurile noastre sunt proprietatea răscumpărată a lui Hristos, și noi n'avem voie să facem ce vrem cu ele. Toți aceia cari înțeleg legile sanitare trebuie să simtă obligația lor de a asculta de aceste legi, pe cari Dumnezeu le-a pus în ființa lor. Noi înșine trebuie să suferim urmările legii călcate. Fiecare personal va trebui să răspundem în fața lui Dumnezeu de obiceiurile și deprinderile noastre. De aceea la noi nu se pune întrebarea: „Ce face lumea?” ci „Cum mă voi purta eu ca individ față de locuința pe care Dumnezeu mi-a dat-o?”

Care va fi răspunsul nostru la această întrebare? Dumnezeu nu primește nimic altceva ce ar putea ține locul ascultării. Care va fi urmarea dacă noi închidem ochii față de lumina ce arată în chip lămurit datoria și descoperire răspunderea noastră față de legile morale și fizice? Dacă noi ocolim datoria în privința aceasta, vom fi în primejdie de a fugi de datorie și în alte lucruri. Domnul să ne ajute ca fiecare să aducem orice obicei și deprindere din viața noastră în armonie cu planul și voința Sa divină, spre a mări pe Dumnezeu în corpurile și în spiritele noastre, să trăim potrivit cu orice rază de lumină pe care ne-a dat-o El, și să

ajungem cu adevărat sfinți prin adevăr, pregătiți pentru nemurire. Noi apelăm la o redesteptare și o reformă în orice fază a adevărului Evangheliei. Apelăm la o credințioasă reinnoită în trăirea acestor principii adevărate și echilibrate de viață sănătoasă, orânduite de Dumnezeu ca o parte din solia îngerului al treilea.

Dr. H. M. Walton

Căminul și Comunitatea

Se întind umbrele

„Ziua scade, și umbrele de seară se întind”. „Ziua mântuirii” va fi urmată de noaptea despre care Isus a vorbit când a spus: „Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M'a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze”. 2 Cor. 6, 2; Ioan 9, 4.

Soarele coboară repede spre apus; umbrele se întind, în vreme ce cu fiecare zi trecută întunecul nopții se îndesește tot mai mult. Evenimente grozave de cea mai mare însemnătate, și hotărâtoare prin caracterul lor, au loc acum. Intreaga lume este frământată până în adâncurile sufletului ei, neștiind ce poate să aducă ziua de mâine. Domnul vorbește despre timpul acesta în felul următor: „Si numai înțelegerea știrii va fi o pricină de groază”. Isa. 28, 19. trad. engl.

„Zilele în cari trăim sunt solemne și pline de însemnătate. Duhul lui Dumnezeu se retrage treptat dar sigur de pe pământ. Plăgi și judecăți au și început să cadă asupra celor cari desprețuesc harul lui Dumnezeu. Nenorociri pe uscat și pe apă, starea turbure a societății, veștile de războiu, prevestesc lucruri rele. Ele ne spun că se apropie evenimente grozav de mari.

„Slujitorii răului se unesc și întăresc forțele. Ei își adună puterile pentru marea criză din urmă. În curând vor avea loc în lume schimbări mari și ultimele mișcări vor fi grăbite”. — „Mărturii pentru Comunitate”, vol. 2, pp.263. 264.

Cât de perfect se împlinește această descriere profetică în evenimentele de astăzi! Si cu ce repeziciune uimitoare se desfășoară! O mare primejdie ce stă în calea fiecărui Adventist de Ziua Saptea este ca viziunea sa spirituală să fie întunecată, fie de grijile și frământările vieții cari se îngrămădesc asupra lui, sau de momelile ei amețitoare spre rău, de ispitele ei atrăgătoare spre a căuta plăcerea lumească, poziția, onoarea sau bogăția.

În această oră de apus de soare, cari sunt unele din lucrurile ce ne invită cu glas tare la o cercetare serioasă și cu rugăciune pentru ca noi ca creștini, fiecare în parte, ca familii, ca biserici, să putem fi gata pentru revenirea iubitului nostru Mântuitor cu putere și slavă?

Dintre multe lucruri cari ar putea fi amintite cu folos, niciunul nu este de o importanță mai mare decât acela de a clădi căminuri creștine credincioase în rândurile noastre. Dacă ne măsurăm

după măsura lui Dumnezeu, căminurile noastre trebuie să dea continuu mărturie despre puterea mântuitoare și păstrătoare a Evangheliei lui Hristos; căminuri unde Isus este un oaspete totdeauna prezent.

Căminul creștin

Legătura căsătoriei este de origină divină, și, împreună cu Sabatul, este un dar edenic. „Legătura de familie este mai strânsă, mai duioasă și mai sfântă, decât oricare alta de pe pământ. Ea avea de scop să fie o binecuvântare pentru omenire”. — „Pe urmele Marelui Medic”, p. 356. Dumnezeu „dorește ca familiile de aci de jos să fie un simbol al marelui familii de sus”. — „Parabole”, p. 264.

Pentru aceia cari au avut neprețuitul privilegiu de a fi crescuți într'un cămin cu adevărat creștin, cât de prețios a fost căminul acela pentru inimile lor, pentru că niciodată nu pot uita experiențele zilelor lor de copilărie, atmosfera cea plăcută a căminului, sau legăturile duioase de iubire cari leagă pe membrii cercului familiei laolaltă. Aceste legături cari au fost cultivate și cimentate în atmosfera altarului familiar, cu tămăia frumos mirositoare a sacrificiului de rugăciune de dimineața și seara ridicându-se în chip regulat la tronul harului, nu pot fi desfăcute niciodată pentru totdeauna.

„Restabilirea și ridicarea omenirii începe în cămin. Lucrarea părinților stă la baza oricărei alteia”. — „Pe urmele Marelui Medic”, p. 349. „Nicio lucrare încredințată ființelor omenești nu are un rezultat mai mare și mai întins decât lucrarea taților și mamelor”. — „Pe urmele Marelui Medic”, p. 351.

Ce fel de cămin se cere

Având în vedere marele întunec spiritual care înfășură pământul, cuptorul de foc al încercării prin care trebuie să treacă toți înainte de a veni Isus, cererile supreme în vederea unui serviciu eroic pentru Dumnezeu în care toți sunt așteptați să se avânte ca să vestească ultima invitație de har, și, având în vedere arătarea noastră personală în fața Împăratului împăraților când va veni El în toată slava Sa, ce fel de căminuri ar trebui să avem în rândurile noastre în această oră supremă?!

Mă gândesc la căminul unui om smerit de pe malurile râului Nil în Egipt, locuința unei familii

de exilați și sclavi. Aci a locuit copilul Moise timp de doisprezece ani împreună cu părinții săi, cari „nu s'au lăsat înspăimântați de porunca împăratului”. Ei credeau că venise timpul pentru liberarea poporului lui Dumnezeu din robie, și că Dumnezeu ar putea folosi pe fiul lor, dacă este bine crescut, să ia parte la o lucrare așa de minunată.

Mama lui Moise își dădea seama că n'o să mai poată ține multă vreme pe scumpul ei odor alături de ea, deoarece trebuia să fie dus îndată la mama sa adoptivă — fiica Faraonului, — spre a fi împresurat cu influențele cari tindeau să-l ducă de parte de Dumnezeu. Așa de credincioasă era mama aceasta în ce privește creșterea copilului ei pentru Dumnezeu, așa de devotată oricărei îngrijiri a lui, așa de plăcută și de cerească era atmosfera acelei colibe, încât inspirația a păstrat raportul algerii minunate făcută de Moise după cum urmează:

„Prin credință Moise, când s'a făcut mare, n'a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe cel ce este nevăzut”. Ebr. 11, 24—27.

Unde a fost pusă temelia unui astfel de caracter, și cui revine meritul acesta? Răspunsul vine numaidecât: „In acel umil cămin ebru, și de către acea mamă răbdătoare și neobosită”. Ea zace astăzi într'un mormânt necunoscut; dar într'o zi foarte apropiată, o cunună de slavă, strălucind de o splendoare infinit mai mare decât a oricărei alteia care a împodobit vreodată fruntea unei împărăteșe pământești, va fi pusă pe fruntea odinioară încrețită de grijă, de către mâinile străpunse ale Mântuitorului nostru.

Ilustrarea căminului ideal

Serva Domnului ne descrie în aceste cuvinte căminul ideal de pe colinele Galileei.

„Importanța și ocaziile vieții de cămin sunt ilustrate în viața lui Isus. Acela care a venit din cer ca să fie exemplul și învățătorul nostru, a petrecut treizeci de ani ca membru al familiei din Nazaret.... Cu toate acestea, în timpul acestor ani El Si-a împlinit misiunea Sa divină. El a trăit ca unul din noi, împărțându-Se de viața căminului, supunându-Se la disciplina lui, aducând la îndeplinire îndatoririle lui, purtând poverile lui. In grija ocrotitoare a unui cămin umil, participând la experiențele vieții noastre, El „creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. — „Pe urmele Marelui Medic”, p. 349.

„Primii ani ai vieții Mântuitorului sunt mai mult decât o pildă pentru tineret. Ei sunt o lecție, și trebuie să fie o încurajare, pentru orice părinte.... Nu există un câmp de muncă mai important decât acela încredințat întemeietorilor și păzitorilor căminului. Nicio lucrare încredințată ființelor omenesti nu are un rezultat mai mare și mai întins decât lucrarea taților și mamelor”. — Idem, p. 351.

Treizeci de ani petrecuți de Fiul lui Dumnezeu în căminul Său din Nazaret, și trei ani și jumătate în lucrarea publică, dela botezul Său până la înălțarea Sa la Tatăl Său, cu siguranță scot mult în evidență marea însemnătate a căminului în lucrarea de răscumpărare.

„In tot timpul acestor ani retrași, viața Sa a curs în șivoaie de iubire și ajutorare. Altruismul și răbdarea Sa stăruitoare, curajul și credincioșia Sa, tăria Sa împotriva ispitei, pacea Sa neclintită și bucuria liniștită, erau o continuă inspirație. El a adus o atmosferă curată și plăcută în cămin, și viața Sa a lucrat ca un aluat în mijlocul elementelor societății”. — Idem, p. 350.

Cât de plăcut, cât de ceros, este căminul unde locuște Isus! Iubiții mei frați și surori, aceasta este ceea ce cred eu despre marea noastră nevoie ca popor în aceste zile. Nu ca Isus să facă o vizită grăbită în căminurile noastre, ci ca de aci înainte El să fie făcut un **oaspete nedespărțit** în fiecare și în orice cămin. Un cămin poate fi oricât de umil, dar cu Isus ca oaspete al lui continuu și onorat, el este transformat într'un palat împărătesc. Condiția esențială pentru o astfel de experiență în cămin, totuși, este ca Isus să fie întronat în inimă, ca voia Sa să fie lucrul principal în viața fiecărui părinte.

Cu ce îngrijire duioasă ar trebui tatăl și mama să ducă mai departe în unire această sfântă lucrare de clădire și menținere a căminului creștin! Fiecare trebuie să poarte cu bucurie partea lui de răspundere. Aceste cuvinte încurajatoare și folositoare ne sunt date în cartea „Pe urmele Marelui Medic”:

„Părinți, lăsați ca razele iubirii, bucuriei, și mulțumirii fericite să pătrundă în inimile voastre, și faceți ca influența lor plăcută și îmbucurătoare să străbată căminul vostru. Dați dovadă de un spirit amabil și îngăduitor, și încurajați aceeași purtare și din partea copiilor voștri, cultivând toate însușirile cari vor lumina viața de cămin. Atmosfera creată în felul acesta va fi pentru copii aceea ce aerul și lumina soarelui sunt pentru regnul vegetal, dând sănătate și putere minții și corpului”. Idem, p. 387.

„Crescuți sub călăuzirea înțeleaptă și iubitoare a unui adevărat cămin, copiii nu vor avea nicio dorință să hoinărească aiurea în căutarea de plăcere și tovărășie. Răul nu-i va atrage nicidecum. Spiritul care predomină în cămin va modela caracterele lor; ei își vor forma obiceiuri și principii cari vor fi un puternic scut împotriva ispitei când

vor părăsi protecția căminului și își vor lua loc în vieață". — Idem, p. 394.

Dacă noi „vom deschide inimile și căminurile noastre pentru a primi divinele principii de viațuire, vom deveni canale pentru râuri de putere dătătoare de vieață. Din căminurile noastre vor curge râuri de vindecare, ducând vieață, frumusețe și rōdnicie unde acum este lipsă și uscăciune". — Idem, p. 355.

Din astfel de căminuri ca acesta, întemeiate în toate părțile pământului, un parfum sfânt se va ridica spre ceruri, deșteptând bucuria în inimile multimilor îngeresti; iar pe pământ, pustiurile vor fi făcute să se bucure și să înflorească asemeneatrandafirului. Din aceste căminuri, ca și din căminurile Valdenzilor, vor ieși soli ai păcii purtând torța adevărului, și în curând pământul va fi luminat de slava lui Dumnezeu.

Ingrădirea părintească

„Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta . . . Părinților, nu întărați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului". Efes. 6, 1—4.

Tatăl și mama trebuie să lucreze în unire dacă vor să aibă succes în eforturile lor de a clădi un cămin care să fie un adevărat simbol al căminului din ceruri, un loc de refugiu pentru copiii lor. Iarși cetim:

„Dumnezeu a dat reguli pentru călăuzirea noastră. Copiii nu trebuie să fie lăsați să se abată dela calea sigură arătată în Cuvântul lui Dumnezeu, pe căile cari duc la primejdie, cari sunt deschise în orice parte. Cu amabilitate, dar hotărît, cu efort stăruitor și în spirit de rugăciune, dorințele lor rele trebuie să fie înfrânate, înclinațiile lor să nu fie admise . . . Să se combine iubirea cu autoritatea, amabilitatea și simpatia cu îngrădirea hotărîtă". — „Pe urmele Marelui Medic", p. 391.

Altarul familiar

O lucrare ca aceasta la care suntem chemați nu poate niciodată să fie adusă la îndeplinire fără un studiu foarte atent al îndrumărilor inspirate date nouă în Cuvântul lui Dumnezeu și în Spiritul profetic. Pe lângă aceasta mai e nevoie de o intenție hotărîtă de a urma acest sfat. Dar noi suntem slabi. Noi trebuie să avem ajutorul Duhului Sfânt care să ne facă în stare să clădim căminurile noastre după modelul ceresc. Acest ajutor este dat numai acelor cari-l cer, cari-l caută din toată inima. Luca 11, 9—13. E nevoie de rugăciune serioasă și biruitoare. Iată ce sfat ni se dă cu privire la importanța altarului familiar al rugăciunii:

„Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri". Mat. 18, 19.

„Tați și mame, oricât de urgente ar fi ocupațiile voastre, să nu pierdeți niciodată ocazia de a aduna întreaga familie în jurul altarului familiar. Rugați-vă pentru paza îngerilor lui Dumnezeu în căminul vostru. Aduceți-vă aminte că scumpii voștri micuți sunt expuși la ispite. Necazurile zilnice ațin calea tinerilor și bătrânilor. Aceia cari voiesc să trăiască vieți răbdătoare, iubitoare și pline de bucurie, trebuie să se roage. Numai primind ajutor continuu dela Dumnezeu, putem să câștigăm biruință asupra eului". — „Pe urmele Marelui Medic", p. 393.

„Căminul de pe pământ trebuie să fie un simbol și o pregătire pentru căminul din ceruri". — Idem, p. 363.

Comunitatea

Trebuie să ne aducem aminte totdeauna că spiritul care este întreținut în familie este spiritul care va fi manifestat și în Comunitate. În această mare organizație mondială, Comunitatea este a doua unitate organizată mai mare, după familie, și are o parte de executat, a doua în importanță față de cea a căminului, în marea lucrare de a „pregăti un popor pentru Domnul".

Nimeni nu este pregătit pentru revenirea Domnului Său până când, în chip individual și în conlucrare cu frații săi, n'a făcut ce a putut, atât prin serviciu personal, cât și prin dăruire binevoitoare spre a susține lucrarea lui Dumnezeu până la marginile pământului. Aceste cuvinte ne sunt adresate pentru aceste ultime ore:

„Ingeri cerești au tot așteptat de multă vreme, ca fiindte omeneschi — membri ai Comunității — să conlucreze cu ei în marea lucrare ce trebuie să fie făcută. Ei vă așteaptă. Câmpul este așa de întins și planul atât de cuprinzător, încât fiecare inimă consacrată va fi împinsă în lucrare ca un instrument al puterii divine". — „Mărturii pentru Comunitate", vol. 2, p. 38.

Comunitatea a fost făcută depozitarul adevărului sfânt, care trebuie să fie vestit lumii, și povara noastră pentru aceia cari sunt în afara staulului lui Hristos nu poate fi pusă niciodată jos până când tot pământul nu va fi luminat de slava Domnului. Cetim:

„Ce răspundere zace asupra tuturor de a duce cuvintele invitației grațioase! . . . Oricine aude, trebuie să zică: ‚Vinol! Nu numai predicatorii, ci toți membrii. Toți trebuie să ia parte la această invitare. Nu numai prin mărturisirea lor, ci și prin caracterul și îmbrăcămintea lor, toți trebuie să aibă o influență câștigătoare. Ei sunt făcuți administratori pentru lume, executori ai voinței Aceluia care a lăsat ca moștenire adevărul cel sfânt oamenilor. Fie ca toți să simtă demnitatea și slava încrederei dată lor de Dumnezeu". — „Mărturii", vol. 5, p. 207.

Intăring pe cei slabi

O altă latură foarte importantă a lucrării pentru cămin și Comunitate în aceste vremuri este descoperită în următorul text din Biblie:

„Intăriți mâinile slăbănogite, și întăriți genunchii cari se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeu vostru... El însuși va veni și vă va mântui”. Isa. 35, 3. 4.

O, câți genunchi slabi și câte inimi fricoase sunt în mijlocul nostru! Poate că ei au făcut greșeli cari i-au descurajat; dar cine dintre noi n'a făcut greșeli? Psalmistul zice: „Era să mi se îndoaie piciorul și erau să-mi alunec pașii!” Ps. 73, 2.

Cei slabi și cei greșiți din Comunitățile noastre nu trebuie să fie criticați, ci trebuie să fie ajutați, și aceasta fără zăbavă. Ei au nevoie de ajutor dela aceia cari pot să dea „o cunună împărătească, în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie, în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mârșit”. Când trebuie să cercetăm greșeli cari poate că există, trebuie să facem aceasta „cu duhul blândității; și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu”. E timpul potrivit ca fiecare să ajute pe aproapele său, și fiecare să zică fratelui său, „Fii cu inimă!” Isa. 41, 6. În cartea „Faptele Apostolilor”, la pagina 551, ni se spune:

„Iubirea supremă față de Dumnezeu și o iubire neegoistă unul față de altul, — acesta este darul cel mai bun pe care poate să-l dea Tatăl nostru ceresc. Această iubire nu este un impuls, ci un principiu divin de putere dănuitoare... În inima re-născută prin harul divin, iubirea este un principiu cârmuitor de acțiune. Ea schimbă caracterul, conduce impulsurile, controlează pasiunile, și înnobilează sentimentele. Această iubire, păstrată în su-

flet, îndulcește vieța și răspândește în jur o influență curățitoare”.

Nevoia noastră cea mai mare

Nevoia noastră cea mai mare în această oră supremă, atât în cămin cât și în Comunitate este darul Duhului Sfânt din abundență. Avem nevoie de darul acesta prețios spre a face ca viețile noastre să fie plăcute și vesele în căminurile noastre, ca și vieța lui Isus în căminul Său din Nazaret. Avem nevoie de această ungere ca să câștigăm și să ținem inimile copiilor și tinerilor noștri, să-i înrolăm din toată inima în cea mai binecuvântată lucrare care a fost dată vreodată omului.

A sosit deja timpul ca întreaga Comunitate să primească această bogăție cerească de putere de sus spre a o înzestra în vederea unei puternice lucrări pentru Dumnezeu în această cea din urmă, cea din urmă oră de încercare a neamului omenesc.

Acum trebuie să fim mântuiți în chip desăvârșit de păcatele noastre; toate neînțelegerile dintre frați, tot ce desparte inimile acum trebuie să fie dat laoparte. A fi „aproape salvat, însă nu pe deplin, înseamnă a nu fi aproape, — ci cu totul pierdut”. — „Parabolele”, p. 106.

Când această lucrare pregătitoare a fost făcută de către Comunitate, atunci binecuvântarea făgăduită va veni cu o plinătate care va atinge fiecare inimă. Imbrăcată cu armătura cerului, Comunitatea va merge înainte, „Frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor”. Cântarea Cântărilor 6, 10. Fie ca această fericită experiență să vină asupra întregii Comunități până a nu se termina această Săptămână de Rugăciune”.

E. E. Andross

In toată lumea

Credincioșilor Adventiști din lumea întreagă li se desfășoară înaintea ochilor o viziune minunată în vremea aceasta. Dumnezeu Iși aduce la îndeplinire ultima Sa lucrare printre neamuri. El este Dumnezeuul cerului și al pământului, și în timp ce aproape în fiecare ramură de activitate omenească au loc întâmplări de o importanță și o semnificație uluitoare, cele mai mari semne din toate cele cari aveau să vestească revenirea Mântuitorului se arată astăzi în orice loc.

Pe singuratica insulă a Patmos-ului, acum aproape două mii de ani, apostolul Ioan, exilat pentru credința lui, a primit o vedenie despre triumful Evangheliei, care avea de scop a pregăti calea pentru venirea lui Isus. Despre aceasta el scria: „Si am văzut un alt înger care sbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s'o

vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniai desfrânării ei!” Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniai lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniai Lui;... Aici este răbdarea sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Apoc. 14, 6—12.

Ceea ce a văzut apostolul inspirat pe vremuri

în viziune profetică, ne este dat nouă celor de astăzi, cari trăim în mijlocul scenelor de încheiere ale istoriei acestui pământ, să vedem în realitate. „Ne aflăm și trăim într'un timp solemn și înspăimântător”.

În săptămâna aceasta inimile noastre au fost din nou mișcate când am ascultat zi după zi la soliile cari ne-au fost date în acest timp de rugăciune. Va fi de un interes deosebit pentru noi ca să vedem pe scurt dezvoltarea la care a ajuns lucrarea misiunilor noastre de pe tot pământul, aducându-ne totodată aminte de cuvintele Mântuitorului față de ucenicii Săi. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Mat. 24, 14.

In fața marilor greutăți din China

Textul acesta ne aduce aminte numaidecât de textele paralele din Biblie, cari vorbesc despre „strămtorare printre neamuri, cari nu vor ști ce să facă la azul urletului mării și al valurilor”, și în mințile noastre se ridică întrebarea: Ce influență au aceste primejdii ale zilelor din urmă asupra înaintării soliei în ținuturile bătute de război? Drept răspuns cităm corespondența primită dintr'o astfel de parte a câmpului nostru.

După ce vorbește despre unele din experiențele grele prin cari au trecut mulți din frații noștri în China, profesorul Frederick Griggs, președintele Diviziunii, scrie: „Am bucuria să vă comunic că în ciuda războiului și a turburărilor, lucrarea noastră merge înainte. Domnul ne binecuvintează pe multe, foarte multe căi. Curajul lucrătorilor noștri este excelent. Pentru anul care a trecut vom avea un frumos raport de câștigare de suflete, cu toate că nu egaleză pe cel din anul precedent. Acum e posibil să începem lucrarea în unele ținuturi cari au fost închise. Am văzut un spirit minunat din partea lucrătorilor noștri din China de Răsărit. Comunitățile noastre din acele locuri au fost distruse, iar membrii și lucrătorii noștri împrăstiați, dar ca urmare s'au ivit noi interese, și în aceste locuri în cari s'au refugiat lucrătorii, lucrarea este înțărită. În Uniunea China de Apus am avut în anul 1937 mai multe suflete câștigate decât în oricare din anii precedenți”.

Cât de minunat ne confirmă rapoartele de felul acesta asigurarea dată în cuvintele Mântuitorului: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”.

Departate de centru, chiar la hotarele vechei Chine, pătrund razele luminii Evangheliei. Fratele și sora Milton Lee au fost trimiși în provincia apuseană Yunnan. Ei s'au stabilit la Mokiang, și au găsit acolo un vădit interes. În timp de șase luni au deschis trei școli de Sabat și o grupă, cu un număr de mai multe sute de persoane. Toate ace-

stea s'au făcut în mijlocul a două triburi în cari până aci nu se făcuse nicio lucrare.

Privind de-a-curmezișul dela China de Vest până la platoul cel rece și neospitalier al Tibetului, inimile noastre sunt însuflețite când ne aducem aminte că în China de Nord-vest au primit botezul de curând doi Tibetani. Unul dintre acești noi convertiți trebuie să se înapoieze cu literatură la Lassa, pentru ca pe calea aceasta solia să poată fi dată și acestor oameni, cari atât de multă vreme s'au ținut departe de înaintarea Evangheliei.

Poate că unii dintre dvs ați avut privilegiul să auziți pe fratele J. L. McElhany povestind despre stăruitorul apel ce i-a fost adresat, în timp ce vizita China, de către un Lama Budist, despre care se spune că ar fi ultimul descendent al lui „Buda cel viu”. Acesta, vizitând școala noastră din Chiao Tou Tseng în tovărășia misionarului J. L. Shultz, a făcut o cerere urgentă ca o astfel de lucrare pe care a văzut-o în China, cu scopurile ei misionare, să fie deschisă în ținutul său.

In mijlocul primejdiilor amenințătoare din Europa

Războaie și vești de războaie au amenințat Comunitatea din Europa, în deosebi în ultimul timp, dar frații cari poartă acolo povara răspunderilor în aceste vremuri de strămtorare și greutăți ne trimit numai solii de credință și curaj. Iată ce ne scrie, de pildă, fratele W. R. Beach, secretarul Diviziunii Europene de Sud:

„Norii întunecoși ai războiului au atârnat deasupra ținuturilor Diviziunii noastre, și decrete grozave au amenințat lucrarea noastră cu distrugere, dar îngerii din Apocalips 7 au ținut în frâu vânturile războiului, și 3.200 de suflete, numărul cel mai mare dela organizarea Diviziunii Europene de Sud, au fost câștigate la adevăr în anul 1937. De fapt, creșterea de-a-lungul anilor a fost încurajatoare, deoarece rapoartele statistice arată că din 1929 numărul membrilor Diviziunii s'a dublat, ajungând dela 14.644 la 29.044 la sfârșitul anului 1937. Luând în considerație stările sub cari s'a ajuns la aceste rezultate, ne vine să strigăm ca și omul lui Dumnezeu din vechime: „Ce a făcut Dumnezeu!”

Progres îmbucurător în America de Sud

„Intr'adevăr, lucrarea misionară cere sacrificiu”, scrie fratele N. P. Neilsen, președintele Diviziunii Sud-Americane. Apoi el povestește cum pe un affluent al marelui Amazon, Honorino Tavares împreună cu soția sa și cu doi copilași au deschis o școală într'un trib indian. În curând scumpii lor micuți au coborât în mormânt în locurile acelea depărtate, fără ca cineva să poată spune un cuvânt de mângâiere îndurerărilor părinți. Mai apoi Indienii le-au furat găinile și le-au otrăvit vaca. Cu toate acestea, după trei ani de încercări și greu-

tați, inimile lor au avut bucuria să vadă cincisprezece suflete prețioase câștigate pentru adevăr. Un bărbat împreună cu soția sa au fost botezați la ora zece noaptea, pentru că nu putuse ajunge la timp în după amiaza aceea când era serviciul de botez. Sute de suflete se bucură în rândurile credincioșilor în ținuturile Amazonului.

O privire în Extremul Orient

Fratele V. T. Armstrong, din Diviziunea Extremului Orient, scrie: „In Misiunea Sarawak din Borneo, unde misionarul J. M. Nerness, împreună cu micul său grup de lucrători, încearcă să ajungă în teritoriul nepătruns, este o mare nevoie de a merge înainte cu lucrarea. Din partea poporului Diac din țara aceea vine un strigăt după lumina Evangheliei; dar până în prezent n'am fost în măsură să răspundem. E adevărat că unii dintre tinerii Diaci au fost în școala noastră, și au simțit binecuvântarea unei viețuiri creștine. Când copiii aceștia pleacă dela Misiunea noastră, în teritoriul în care nu s'a pătruns încă, duc împreună cu ei și istoria cea minunată a mântuirii. Mărturiile lor fac pe mulți cari locuiesc în întunerecul și umbra morții să vină la noi după ajutor. Ușile sunt deschise înaintea noastră, și acum avem ocazia să intrăm. Niciodată ocaziile n'au fost mai mari ca acum în Diviziunea Extremul Orient.

Din Japonia vine vestea îmbucurătoare că anul trecut s'a dovedit a fi cel mai bun în istoria Sanatoriului nostru din Tokio. Lista pacienților a crescut an după an pe măsură ce lucrarea noastră a ajuns mai bine cunoscută, până când personalul ajungea uneori în situația că nu mai știa cum să facă față multelor cereri de internare.

O clădire donată de orașul Kobe a fost amenajată de curând spre a se înființa o nouă unitate medicală pentru a veni în ajutorul acelor în nevoie din acest mare centru.

Progres în America Centrală

Lucrarea membrilor Comunității noastre este foarte mult binecuvântată de Domnul în multe locuri. Despre această lucrare câștigătoare de suflete L. V. Finster, din Columbia, scrie:

„Ca rezultat al literaturii pe care o primise, un membru Adventist de Ziua Saptea care locuia aproape de hotarul Venezuelei a fost mijlocul prin care treizeci de suflete au fost aduse la adevăr. La rândul ei, această grupă a mai adus la adevăr încă douăzeci și cinci sau treizeci de persoane din alt sat. Într'un sat, grupa noastră de credincioși a trecut prin grele persecuții, provocate de un om care se împotriva foarte mult adevărului. Omul acesta s'a îmbolnăvit deodată. Membrii grupei noastre s'au dus și au făcut tot ce au putut pentru el, și după ce au primit îngăduința, s'au rugat împreună cu el. Într'o săptămână el s'a întremat destul de

bine ca să poată lua parte la școala de Sabat, și acum este un devotat credincios în acest adevăr”.

Încă un cuvânt, tot din Diviziunea America Centrală, ne este trimis de fratele E. C. Wood, conducătorul câmpului Mexican. El zice: „In Mexico se face o lucrare vie. Biserici întregi din alte denotațiuni primesc adevărul. In Misiunea Golfului opt sau zece școli de Sabat au fost organizate anul acesta; în Misiunea Centrală, patru; în Misiunea Lacului, trei. O mare parte din lucrarea noastră este făcută de către membri, cari fac lucrare misionară pe cont propriu, și în mijlocul multor și mari greutăți”.

Ultima solie în țările sfinte

În vechiul oraș Khartum, în Sudanul Anglo-Egiptean, este un negustor creștin foarte serios care acum așteaptă botezul. Acum câțiva ani și-a vizitat rudele cari locuiau într'un sătuleț aproape de Betleem, Palestina, și la întoarcere a dat și prin Cairo, Egipt, unde a luat parte la niște adunări evangelistice. Mai târziu, predându-se cu totul soliei, deveni un martor înfocat pentru adevăr. Împreună cu el mai sunt soția sa și mai bine de douăzeci de persoane, cari se adună Sabat după Sabat pentru rugăciune și studiul Bibliei într'o încăpere pe care el a pus-o la dispoziție în casa sa cea nouă. Scriind în limba arabă fratelui W. K. Ising, acest frate face următorul apel impresionant:

„O, iubite frate, rugați-vă în deosebi pentru binele Sudanului, ca așa cum Dumnezeu a îngăduit ca să se predice Cuvântul Său în alte ținuturi arabe din Orientul Apropiat, în același chip bunătața Sa să îngăduie ca Evanghelia să fie vestită în Sudanul arab. Aici suntem mulți cari însetăm după cuvântul lui Dumnezeu. Rugați-vă, deci, frații mei și surorile mele, pentru Sudan, pentru că dvs. sunteți cei răspunzători pentru această chemare. Noi suntem cu toții frați și surori, fie că suntem roșii, albi, galbeni sau negri, și suntem fii și fiice ai lui Dumnezeu, a cărui să fie slava. Amin”.

Intre mulțimile din India

Uimitoare într'adevăr și pline de o minunată îmbărbătare sunt rapoartele cari ne vin neîntreput din India, cunoscută multă vreme sub numele de Gibraltarul păgânismului. Prilejuri aproape nenumărate pentru prezentarea soliei de mântuire se ivesc misionarilor și lucrătorilor noștri în această țară cu sute de milioane. Mereu, mereu, delegații de reprezentanți ai satelor își trimit cererile după învățători cari să lucreze în mijlocul lor. Patruzeci și trei de suflete au fost botezate într'un efort ținut de curând într'un sat Tamil de către predicatorul S. Thomas. Mai bine de treizeci așteaptă botezul. În alt loc, la terminarea unui efort evangelistic, douăzeci și cinci de suflete au fost botezate în acest binecuvântat adevăr. O altă experiență recentă este de un real interes și de o semnificație izbi-

toare. Misionarul P. K. Simpson, împreună cu credincioșii săi lucrători Indieni, treceau prin mijlocul unei mulțimi nenumărate de Indieni, cari luau parte la o mare serbare, distribuind literatură în limba băștinașilor, când inspectorul districtului cu care era prieten, întâlnind pe fratele Simpson în mulțime, îi propuse o „cale mai bună” pentru ajungerea scopului său. Primind bucuros propunerea, misionarul Simpson a sburat pe deasupra cu un avion condus de un pilot, și trecând încoace și încolo peste capetele mulțimii, a aruncat broșuri cari conțineau soliile lor născute din ceruri. Oamenii priveau uimiți, și se îmbulzeau să culeagă broșurile cari de abia ajunsese la pământ. Intr'un îndoit înțeles, oamenii aceștia primise solia din ceruri. Era ca „frunzele toamnei” cari cădeau în mijlocul lor.

Chemarea Africei

Numai acum câțiva ani în urmă, Africa Portugheză de Răsărit era un ținut închis pentru lucrarea noastră. Mai apoi câțiva elevi dela școala noastră misionară de peste hotar în Niasalanda, au semănat sămânța Evangheliei distribuind literatură în Africa Portugheză de Răsărit. Acum solia își face drum în chip minunat în inimile oamenilor. O școală își face deja lucrarea, și nădăjduim că în curând se va deschide și lucrarea medicală în acest teritoriu promițător. M. M. Webster, conducătorul Misiunii, scrie: „Oamenii într'un număr destul de mare vin la adunările noastre. În clasele de Biblie sunt 150 de persoane, toți dintre păgâni. De ați avea puțină să vedeți bunăvoința cu care acești păgâni își aduc darurile lor pentru misiuni. Ei nu se mulțumesc să aducă numai din bunurile lor, ci îndeamnă și pe prietenii și vecinii lor să contribuie”.

În Uniunea Misionară Zambezi, unde lucrarea noastră misionară între păgâni a început în 1887, J. R. Campbell, conducătorul câmpului, raportează 1.170 de suflete câștigate în timpul anului 1937, cu 6000 de cercetători ai adevărului în clasele de Biblie.

W. G. Turner, vice-președintele Conferinței Generale, ne vorbește despre o adunare de după amiază, ținută în aer liber în orașul Kokoridua, pe Coasta de Aur, Africa de Apus, unde misionarul F. Stokes își începea lucrarea. Intr'un loc deschis din centrul orașului se adunase o mică grupă de credincioși, și frații vizitatori trebuiau să vorbească oamenilor. Când mica grupă a început să cânte imnuri, lumea a început să se strângă până era o mulțime de mai bine de o mie de oameni. O uriașă umbrelă de mătase largă de vreo trei metri a fost adusă numaidecât; de asemenea au fost aduse scaune frumos sculptate — articole de adevărată artă — pentru șef și pentru sfințicii săi. Indată aceștia au venit și și-au ocupat locurile. Mai erau de față două sute de fruntași ai orașului. Seful, un

bărbat foarte distins, purta o coroană împărătească de aur fin bătut, cu inele de aur curat la mâini și la picioare. Când fratele Turner a vorbit adunării, toți ascultau cu foarte mare atenție.

După adunare, un curier personal din partea șefului a cerut un interview. În seara aceea șeful a venit la sediul misiunii împreună cu doi sau trei din sfințicii săi. Spunea că a fost foarte adânc impresionat de solie și că dorește să adreseze popoului Adventist o invitație foarte grabnică să vină să vestească popoului său solia revenirii curând a lui Isus. Frații au fost foarte impresionați de sinceritatea acestui apel regal din partea șefului.

Predicatorul Turner ne povestește cum în alt district se desvolta o lucrare foarte frumoasă, dar a fost împiedecată de șef, care era vestit prin răutatea lui, fiind cu totul pornit contra lucrării misionarului. Seful acesta a constat, totuși, că atunci când Adventiștii s'au retras din localitatea lui, influențele răului au ajuns mai grozave. Asta l-a impresionat, și lui îi părea rău de pierderea buneii influențe a membrilor noștri. El a trimis după misionar, dorind ca el să-și înceapă lucrarea numaidecât între supușii săi. El a făgăduit că nu se va mai împotrivi niciodată Adventiștilor. Misionarul Broberg a venit și a ținut o adunare publică cu șeful, fiind de față și sfințicii săi. Fratele nostru a vorbit despre păcat, și despre harul Domnului Isus de a salva din păcat. Apelul său era îndreptat în deosebi către șef, și Spiritul lui Dumnezeu a făcut ca solia să pătrundă în inima lui. Când s'a terminat adunarea, șeful s'a ridicat și a zis: „Eu am trăit în păcat. D-ta vrei să-mi spui că dacă continui să rămân în starea aceasta într'o zi îmi voi pierde vieața? Vieața veșnică?” „Da, asta vreau să spun”, a fost răspunsul.

În ziua următoare când misionarul plecase în călătorie și se afla la oarecare depărtare de oraș, a rămas surprins văzând că un om aleargă pe o potecă în urma lui. Era chiar șeful. El a strigat: „Stai puțin, doresc să-ți vorbesc”. Fratele s'a oprit, iar șeful a venit și a zis: „Doresc ca Isus să vină în vieața mea. Poți să-mi spui cum pot să-L primesc?” După ce fratele i-a mai spus câte ceva, el a întrebat: „Vrei să-mi spui că trebuie să leapăd obiceiurile mele păcătoase?” „Da, așa e”. Atunci șeful a răspuns cu adâncă smerenie: „Voiu lepăda toate obiceiurile mele păcătoase, pentrucă doresc ca Isus să ia loc în vieața mea”. Si acolo pe poteca din marginea drumului au îngenunchiat în rugăciune și șeful și-a predat inima lui Dumnezeu. Astăzi satul este complet schimbat. Seful și-a lăsat vechile sale obiceiuri, și supușii săi sunt liberi și fericiți. Sute dintre ei se bucură de adevărul viu-lui Dumnezeu.

Evanghelia sburând prin mijlocul cerului

În zilele de pe urmă minunile geniului inventiv al omului își vor da contribuția lor la vestirea so-

lei ingerului al treilea. Nu mai este o noutate să aflăm că în momentul de față, solia vestită este auzită la mii de kilometri depărtare în alt ținut, pentru ca acolo să bucure și să înveselească inimile ascultătorilor. Pe o nouă cale „cerurile spun slava lui Dumnezeu”. De pildă, predicatorul R. H. Hartwell, din Manila, a putut să vestească solia dela o stațiune de radio foarte puternică. Din multe părți au venit răspunsuri cari arătau că ascultătorii fuseseră luminați și mângâiați de solia rostită dela așa mari depărtări. Tocmai în Filipine, multe târguri și orașe au megafoane așezate în piețele publice, și se raportează că în unele locuri sute de oameni se adună în piața orașului ca să asculte transmisiunile, cari vestesc adevărul lui Dumnezeu pentru aceste vremuri.

Aeroplanul, care rivalizează în aceste zile cu orice alt mijloc de transport în multe părți ale pământului, unii dintre misionarii noștri găsesc că este mai economic, atât din punct de vedere al costului, cât și al timpului, să-l folosească drept mijloc de călătorie. Astfel vestitorii soliei ingerului al treilea pot fi văzuți în chip literal „sburând prin mijlocul cerului”.

Chemarea lui Dumnezeu la neprihănire

Profetul de demult al lui Dumnezeu privea prin veacuri la zilele noastre și descria stările întunecoase ale popoarelor de pe pământ zicând: „Intunerecul acopere pământul, și negură mare popoarele”. Având în față tabloul acesta al nevoii lumii,

Comunității îi este dată această măreață invitație: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine”. Isa. 60, 2. 1. Că poporul celor rămași va lua aminte la această chemare, că pământul va fi luminat de slava Lui este lucru sigur, deoarece cetim: „Dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine”. Apoi vine declarația din versetul următor despre rezultatul revărsării puterii lui Dumnezeu asupra popoului celor rămași în aceste cuvinte: „Neamuri vor umbla în lumina ta, și împărații în strălucirea razelor tale”. Dar, iubii mei frați și surori, ce înseamnă expresiile acestea „Lumina ta” și „strălucirea razelor tale”? Ah, ele se referă la ceea ce, mai presus de orice altceva, va atrage sufletele la Hristos. Nimic altceva nu poate să-i ia locul. Nu există un înlocuitor pentru ea. Aceasta este arătată în capitolul 62, 2: „Atunci neamurile vor vedea neprihănirea ta, și toți împărații slava ta”. (Trad. engl.) În cuvântul lui Dumnezeu este putere de convertire, fie în cel rostit, fie în cel tipărit, dar neprihănirea din viața popoului lui Dumnezeu este aceea care va atrage mulțimile ca să creadă și să primească solia în aceste zile de încheiere ale istoriei pământului. Așa dar, fraților, este timpul sosit pentru o nouă consacrare a inimii și a vieții, pentru o nouă experiență cu Domnul în neprihănire, în viațuire dreaptă și în serviciu iubitor, pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să poată fi terminată repede pe tot pământul.

A. W. Cormack

Dăruirea cu sacrificiu

Dăruirea cu sacrificiu stă la temelia întregului plan al Evangheliei. Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, unul născut. Darul acesta, cel mai prețios pe care l-a avut cerul, a ajutat o omenire pierdută să-și afle calea înapoi la Dumnezeu. Era un Dar care sfășie de durere inima Celui Veșnic. În adâncimile nepătrunse ale veșniciei, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, au găsit că chiar Dumnezeuzeirea ar putea să afle fericire deplină numai prin împărtășirea bucuriilor existenței cu alții. Atunci au fost făcute planuri pentru crearea universului cu sorii, lumile și sateliții lui nenumărați, și cu bilioanele lor de locuitori. Numărul acestor ființe sfinte și fericite ar istovi chiar limbajul matematicelor. Este un total pe care „niciun om nu-l poate socoti”. Si fiecare creatură căreia Dumnezeu i-a împărtășit viață, a adăugat la fericirea Lui.

Așa dar, chiar dela începutul începuturilor Domnul a dat dela Sine, puterea Sa, iubirea Sa,

mijloacele Sale, pentru folosul creaturilor Sale. Aci în lumea noastră, îndurarea Domnului a fost revărsată cu mână darnică atât asupra celor drepti, cât și asupra celor nedrepti. În ce contrast izbitor este aceasta cu atitudinea marelui răsvrătit, care caută să strângă totul pentru sine. Inzestrat cu o înfățișare de o frumusețe covârșitoare, și o minte aproape dumnezeiască, el se întindea cu lăcomie după mai multă putere, nădăjduind să-și înalțe tronul chiar mai presus de stelele lui Dumnezeu.

Cele două principii — de a da, pe de o parte, și de a strânge pentru sine pe de altă parte — prezintă taina evlaviei și taina fărădelegii. Cu cea mai adâncă îngrijire Domnul veghiază asupra fiecăruia din cei ce se numesc copii ai Săi să vadă dacă generositatea propriului Său caracter este dezvoltată în ei. Numai așa poate să fie un suflet cu adevărat fericit și să intre în bucuria Domnului său. Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina ilustrează disprețul Domnului față de iubirea de bogății. Când

omului acestuia i s'au înmulțit averile, el se întreba ce să facă cu prisosul. După cum se vede, lui niciodată nu i s'a întâmplat să facă parte din acest prisos și celor mai puțin favorizați. El s'a hotărît să păstreze totul. Răspunderea sa că isprăvnic al lui Dumnezeu n'avea, de sigur, nicio greutate. „Iată ce voi face”: își zicea el, „îmi voi strica grânarele, și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate rodurile și toate bunățile mele; și voi zice sufletului meu: „Suflete, ai multe bunăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!” Măhnit de o astfel de manifestare de egoism, Domnul a hotărît: „Nebunule! chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe cari le-ai pregătit, ale cui vor fi?” Apoi, pentru a imprima și mai mult învătura pentru toate generațiile viitoare, Domnul a adăugat: „Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el, și nu se îmbogățește față de Dumnezeu”. Luca 12, 18—21. În privința celor ce și-au legat inima de avuțiile pământești, cetim:

„Cuvântul lui Dumnezeu definește pofța ca fiind idolatrie. Este cu neputință ca bărbați și femei să păzească legea lui Dumnezeu și să iubească și bani. Simțăminteale inimii trebuie să fie ațintite asupra lucrurilor cerești. Comoara noastră trebuie să fie în ceruri, pentru că acolo unde este comoara noastră va fi și inima noastră”. — „Mărturii”, vol. 3, p. 130.

Vieța nu stă în mulțimea bogățiilor

Ca o ilustrație modernă a adevăratului spirit de sacrificiu, cităm următoarele cuvinte ale unui dintre președinții noștri de Conferință:

„Nu de mult, am vizitat împreună cu soția mea pe unii dintre membrii noștri izolați în partea de apus a țării (într'un stat din America). Am tras la o familie foarte săracă, doisprezece copii și părinții, adică în total patrusprezece membri. Casa era aproape ruinată și mobila sărăcăcioasă, dar acești oameni slujeau pe Domnul cu credincioșie. După ce am făcut rugăciune împreună cu familia, mama s'a dus într'o încăpere de unde a ieșit cu o mână încărcată de bani de hârtie. Ea mi-a pus banii în mână, spunând că 10 dolari sunt pentru zecime, și 3 dolari sunt pentru daruri la școala de Sabat. Văzând nevoile lor cele mari, nu știam dacă trebuie să-i primesc. Ea mi-a povestit apoi experiența ei. Când a sădit zarzavaturile în grădină, ea a fâgăduit Domnului că dacă îi va păzi grădina de lăcuste, astfel ca să-i poată culege roadele, are să plătească zecime. Domnul a binecuvântat în chip minunat grădina. A avut zarzavaturi din destul pentru toată iarna. Aceasta era zecimea pe zarzavaturi. Am întreat-o atunci de darurile pentru școala de Sabat. Ea mi-a spus că ouăle făcute în ziua Sabatului erau puse deoparte și apoi erau vândute și banii puși deoparte pentru daruri la școala de Sabat”.

Henry Drummond zicea odată: „Cei mai mulți oameni sunt pe o cale greșită în căutarea fericirii. Ei cred că ea constă în a avea și a apuca. Dar ea constă în a da și a împărtași”. Nici o bucurie sau fericire nu se găsește în lăcomirea după lucruri materiale. Mulțumirea care izvorăște din dobândirea câștigului lumesc este de scurtă durată, și sete după mai mult izgonește orice pace și liniște. Domnul ar vrea să îndepărteze din noi această sete după cele materiale. El ar dori ca noi să întrebuițăm tot ce poate fi economisit, pentru binele altora, pentru luminarea celor neștiutori și pentru mântuirea celor pierduți. Când bogăția este întrebuințată rău, sau este irosită pentru scopuri egoiste, adesea Domnul o ia și o pune în mâinile cari o vor folosi cum se cuvine.

Acum câțiva ani locuia într'un oraș un frate care era mult binecuvântat în cele materiale. Un apel serios s'a făcut pentru o cauză demnă și de absolută nevoie. El și-a astupat urechile față de acest apel. M'am mirat de împietrirea inimii sale, și mi-am exprimat temerea că Domnul are să-l îndepărteze din isprăvnicia sa. A răs aproape batjocoritor de cele ce spuneam eu. Acum trăiește din mila publică.

Dărnicia creștină e ceva ce trebuie să fie cultivat cu sârguință, pentru că Satana tocmai aci caută să dea lovitură, făcând pe oameni s'o neglijeze. El ar vrea să nimicească orice izvor de venituri misionare, dacă ar putea. Satana știe că orice ban dat Domnului, va contribui la căderea împărăției sale, și la ridicarea împărăției lui Hristos. Așa că el are o listă de planuri prin cari să împiedece dărnicia.

Violența vrăjmașului dată pe față

El face ca trebuințele personale ale individului să pară cât mai mari cu puțință atunci când se fac apeluri după mijloace pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu.

El inventează temeri de viitor, făcând pe creștini să-și grămădească bani pentru probabilele nevoi viitoare.

El face pe părinți să lase copiii necredincioși și rudeilor banii pe cari Domnul li i-a încredințat spre a-i folosi pentru ajutorarea lucrării Sale.

El caută să trezească bănuiala cu privire la cinstea acelora cari mănuesc bunurile închinatelor lucrării lui Dumnezeu.

În felul acesta și în alte feluri, el caută să spulbere darurile poporului lui Dumnezeu. Spiritul profeției a demascat aceste viclesuguri satanice în capitoul „Lăcomia” din cartea „Experiențe și Vițiuni”, prin aceste cuvinte impresionante:

„Am văzut că Satana își indemna îngerii să întindă curse mai ales pentru aceia cari așteptau a doua venire a lui Hristos, și țineau poruncile lui Dumnezeu. Satana a spus îngerilor lui că bisericile

dorm. El vrea să-și sporească puterea și minunile mincinoase și să le țină bine. „Dar”, a zis el, „secta celor cari țin Sâmbăta o urim; ei lucrează fără încetare împotriva noastră, și ne iau supușii, ca să țină legea lui Dumnezeu, cea atât de urită de noi. Mergeți, și faceți pe aceia cari posedă pământuri și bani, să fie beți de griji. Dacă puteți să-i faceți să-și lege inima mai mult de lucrurile acestea, îi mai putem avea și pe ei. Din gură pot să mărturisească orice ar vrea, numai faceți-i să aibă grijă mai mult de bani decât de izbânda împărăției lui Hristos sau de răspândirea adevărilor pe cari le urim. Infățișați-le lumea în lumina cea mai atrăgătoare, pentru ca ei s'o iubească și să facă din ea un idol. Trebuie să păstrăm între noi toate mijloacele pe cari le putem stăpâni. Cu cât urmașii lui Hristos vor consacra mai multe mijloace pentru serviciul Lui, cu atât ei vor dăuna mai mult împărăției noastre. . . . Luptați-vă pentru fiecare deget de teren. Faceți ca lăcomia și plăcerea după comori pământești să fie caracteristica lor de seamă. Atâta vreme cât în ei vor predomina aceste trăsături de caracter, mântuirea și harul vor fi date înapoi. Imbulziți-i cu tot felul de atracții, și ei vor fi ai noștri cu siguranță. Si nu numai că ei vor fi ai noștri dar și influența lor pe care noi o urim, nu va mai fi întinsă asupra altora ca să-i îndrumeze către cer. Când vreunul va încerca să dea, puneți-i în inimă un gând de murmurare, ca ceea ce dă să fie foarte puțin' . . . Dacă sunt dispuși să fie egoiști și lacomi, Satana se așează lângă ei, și cu toată puterea caută să-i îndrumeze să se lase în voia păcatelor cari îi stăpânesc. Harul lui Dumnezeu și lumina adevărului poate că risipesc lăcomia și sentimentele lor egoiste pentru un scurt timp, dar dacă ei nu obțin biruința deplină, Satana vine când ei nu sunt sub influență salvatoare, și ofilește orice principiu nobil și generos, și ei cred că li se cere prea mult”.

Pilda ispravnicului necredincios are de scop să ne dea o învățătură foarte importantă. Domnul ne îndeamnă să întrebuițăm bunurile noastre așa încât să ne câștigăm prieteni în veșnicie, ca să putem fi primiți în locuințele veșnice. Aceasta nu se referă la cei cari dau cât mai puțin posibil, ci la cei cari dau cât mai mult posibil. Noi avem anumite ținte pe cari căutăm să le atingem ca Comunități și Conferințe. Tinta noastră este să ajungem în fiecare săptămână suma de douăzeci și cinci de lei de fiecare membru prin școala de Sabat, cu o țintă generală pentru misiuni de patruzeci de lei de fiecare membru. Dar aceasta nu însemnează că fiecare membru este obligat să dea această sumă, fără să se țină seama de veniturile lui. Poate că unii nu sunt în stare să dea decât zece lei pe săptămână, dar sunt alții cari pot să dea dela 100 până la 500 de lei, poate și mai mult, în fiecare săptămână. Domnul așteaptă ca aceia cari pot să facă așa ceva, să facă, și binecuvântarea Sa va fi asu-

pra lor dacă vor face daruri și mai mari. Acela care este bogat și de abia strecoară douăzeci și cinci de lei la școala de Sabat, și se mulțumește cu darul de patruzeci de lei pe săptămână, închipuindu-și că s'a achitat de datoria lui înaintea lui Dumnezeu, se înșeală amarnic. Poate că va rămâne surprins în ziua din urmă când nu va auzi: „Bine, slugă bună și credincioasă”. Poate că el va rămâne surprins, dar alții nu.

Răspunzători pentru isprăvnicia noastră

Nicio declarație din Biblie nu e mai plină de adevăr ca aceasta: „Unul, care dă cu mână largă, ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească”. Este timpul sosit pentru o reînviore a isprăvnicii noastre. Mulți pierd din vedere faptul că Domnul ne va cere o socoteală strictă de felul cum ne-am cheluit banii, și de felul cum răspundem la apelurile Sale pentru investirea lor. În zilele acestea din urmă când primejdiile năpădesc asupra-ne, noi trebuie să cugetăm cu adâncă seriozitate la ceea ce vom face cu toate bunurile pe cari le avem puse la economie. Multe țări au interzis trimiterea de bani în câmpurile misionare. Membrii noștri din aceste țări nu mai pot să mai dea pentru misiuni așa cum făceau odată, și acesta e un motiv de mare întristare pentru ei. Nu știm când se vor lua și de către alte țări măsuri asemănătoare, dar când va veni ziua aceea putem prea bine să ne aruncăm aurul și argintul la lilioci, cât privește folosința lor pentru lucrarea misionară eternă. Intr-o bună zi mulți își vor aduce comorile lor ascunse numai spre a constata că nu mai este nevoie de ei. Acum este timpul să investim în tezaurul ceresc. Acum când lucrarea lui Dumnezeu este în mare strâmtorare, este timpul să aducem bunurile noastre pentru susținerea ei. Vor fi cu mult mai sigur investite aci decât în bănci.

Situația economică nu se arată prea încurajatoare, și după toate aparențele ne apropiem de vremuri foarte grele pentru lucrarea noastră și susținerea ei. Dacă recunoaștem aceasta, atunci mi se pare că trebuie să îndoim darurile noastre atâta timp cât mai e cu putință, în spiritul adevăratei dărnicii și devoțiunii pentru cauza lui Dumnezeu. Fără îndoială că mulți dintre frații și surorile noastre dau până la limita posibilităților lor, dar mai sunt mulți cari ar putea, probabil, să dea mult mai mult decât dau. O comparație între darurile pentru misiuni și zecime ar arăta aceasta. Să luăm seama cu toții ca nu cumva să înlocuim cererea de fonduri cu predarea persoanei noastre. Aici e cazul să facem pe una, iar pe cealaltă să n'o lăsăm nefăcută.

Transferarea comorilor pământești

Când războiul și turburările muncitorești amenință într-o țară, în grabă cei bogați își transferă

bani și valorile în altă țară, o țară care li se pare că ar avea mai puțin de suferit de pe urma acestor primejdii. Astfel în fața tuturor acestor tendințe amenințătoare, creștinii ar fi bine sfătuiți în vremea aceasta ca să-și pună la adăpost bunurile lor acolo sus, în împărăția cerurilor.

Versetele 16 și 17 din Apocalips 13 ne prezintă un alt motiv care ar trebui să ne determine să transferăm fondurile noastre în altă lume. „Si a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei”. Mijlocul acesta de a boicota pe păzitorii Sabatului este deja trambitațat în multe locuri. Următorul citat dintr'un articol al lui Bacon Robins, doctor în teologie, publicat în Burlington, Kansas, ilustrează felul de gândire al apărătorilor legii duminicale în timpul de față:

„In decalogul creștin prima zi a săptămânii a fost făcută Sabat prin hotărîre divină, dar există o categorie de oameni în ținutul acesta, cari nu vor să păzească Sabatul creștin dacă nu sunt forțați să facă astfel. Dar foarte ușor se poate ajunge la aceasta. Avem douăzeci de milioane de oameni, afară de bărbați și femei în ținutul acesta, afară de femei și copii, cari doresc să țină Sabatul creștin. Dacă am zice că nu le vom mai vinde nimic, că nu vom mai lucra nimic pentru ei, nici nu-i vom angaja să ne mai lucreze, chestiunea ar fi repede lichidată, și toată lumea va ține Sabatul creștin”.

Să ținem funiile întinse

Mai este un alt motiv de seamă pentru spiritul nostru de dărnicie. Sunt miile de tineri de ai noștri devotați, cari au părăsit totul și au urmat pe Mântuitorul lor în părțile întunecate ale pământului. Tineri, cari, dacă ar fi ales să rămână în țările lor de origină și și-ar fi închinat talentele în serviciul lumii, poate că ar fi câștigat onoruri și bogății. Acești tineri din Comunitățile și căminurile noastre au rupt cele mai gingașe legături, și au mers în lucrarea misionară externă, încrezându-se din toată inima în credincioșia noastră față de cauza misiunilor. Nu trebuie să desamăgim pe acești credincioși misionari. Ei sunt demni de sprijinul nostru regulat și din toată inima.

Intâmpinând calvarul cu tăgăduire de sine și sacrificiu

Mai presus de orice altă considerație este însărcinarea legată de întreita solie care a fost pusă

în mâinile noastre — însărcinarea de a duce această solie „locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”. Niciun Adventist de Ziua Saptea nu se poate scu-tura de răspunderea personală față de această însărcinare. Domnul a pus-o asupra noastră, și fiecare trebuie să-și facă parte după îndemânarea care i-a fost dată. Dar se cere toată îndemânarea unui credincios pentru a duce povara. Este o onoare de cel mai mare grad să fie cineva ales să ducă lumii această solie sfântă, și recunoașterea bucu-roasă a acestui fapt va aduce binecuvântarea ce-rului asupra sufletului. Pentru că David, fără vreun indemn din partea cerului, ci numai din iubirea lui pentru Dumnezeu, intenționa să facă un templu pentru slava Lui, Domnul i-a făcut făgăduința că tronul Său va rămâne veșnic. Hristos va domni de-a-lungul veacurilor de pe tronul lui David. Tot așa și astăzi, aceia cari din focul iubirii lor pentru Dumnezeu fac planuri din propria lor inițiativă pentru a ajuta la ducerea acestei prețioase lumini celor ce sunt în întunec, nu vor fi lipsiți de o recunoaștere excepțională din partea Domnului se-cerișului când va alcătui lista celor răscumpărați.

În „Mărturii”, vol. 9, pagina 256, ne este dată această solie:

„Iubirea arătată pe Calvar trebuie să fie rein-viată, întărită și răspândită în mijlocul Comunită-ților noastre. . . . Poporul credincios al lui Dum-nezeu trebuie să perpetueze iubirea Sa. Această iubi-re trebuie să-i atragă pe toți în jurul crucii. Ea tre-bue să-i desbrace de orice egoism, și să-i lege de Dumnezeu și unul de altul.

„Adunați-vă în jurul crucii de pe Calvar într'un spirit de sacrificiu și tăgăduire de sine. Dumnezeu vă va binecuvânta dacă veți face tot ce stă în pu-terile voastre. Când vă veți apropia de tronul ha-rului, când veți vedea că sunteți legați de acest tron cu lanțul de aur lăsat din cer pe pământ, spre a scoate pe oameni din abisul păcatului, inimile voastre se vor revărsa în iubire pentru frații și su-rorile voastre, cari sunt fără Dumnezeu și fără nă-dejde în lume”.

Cum putem noi să privim asupra lumii în sta-rea în care se găsește astăzi și să ne închidem ini-mile la apelurile făcute în folosul milioanei de suflete prinse în vârețul urei dintre națiuni, și cari vor fi nimicite în curând de flagelul amenin-țător al războiului? Ce facem, trebuie să facem re-pede, pentru că timpul se termină repede, Arma-ghedonul vine curând, și ultima noastră ocazie de a lua parte la dăruire se va încheia curând.

M. N. Campbell

Cele mai mari primejdii cari amenință Biserica

Primejdiile cari amenință biserica lui Hristos sunt așa de multe și așa de felurite prin caracterul lor, încât va fi greu să arătăm cari sunt cele mai mari primejdii. Cea mai mare primejdie pentru o categorie din membrii Comunității nu va fi în același timp cea mai mare primejdie pentru alte categorii. Sunt totuși, câteva primejdii principale, cari amenință pe toți deopotrivă.

Iubirea cea dintâi

Una dintre cele mai mari și poate cea mai de seamă dintre primejdiile cari amenință pe orice ucenic al lui Hristos este pierderea iubirii sale dintâi. Vreau să spun prin aceasta pierderea consacării, ardoarei și căldurii sentimentului pe care ucenicul l-a avut față de Mântuitorul său atunci când pentru prima dată și-a dat seama că păcatele i-au fost iertate și că el a fost primit în Cel iubit. Cu pierderea acestei experiențe, serviciul creștin degenerază într-o simplă formă. Rugăciunea ajunge ceva obișnuit și este făcută mai mult dintr'un simț al datoriei decât ca un privilegiu binecuvântat. Ziarele sau revistele iau locul Bibliei. Efortul personal pentru cei în nevoie devine plictisitor. Aceasta este starea tristă a multor așa ziși creștini. Intreabarea de seamă la care trebuie să cugetăm noi este: Oare aceasta este starea mea? Dacă așa stau lucrurile, fie ca Domnul să mă trezească să-mi dau seama de marea mea lipsă.

Nici mulțimea sacrificiilor noastre și nici faptele noastre bune nu vor putea ține locul acestei experiențe. Adresându-Se bisericii din Efes, care reprezintă pe credincioșii din primul veac, Domnul zicea: „Stiu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta . . . Stiu că ai suferit din pricina Numelui Meu, și că n'ai obosit”. Apoc. 2, 2. 3. Toate acestea erau de lăudat, dar nu era deajuns înaintea Domnului. Mustrarea divină continuă: „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăște-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești”. Apoc. 2, 4. 5.

Am avut noi încredințarea că felul nostru de serviciu ne recomandă față de Dumnezeu? Am fost noi darnici față de lucrare? Am făcut noi sacrificii pentru Hristos? Am suferit noi împotriviri și persecuții pentru Numele Său? Poate că am făcut toate acestea, și cu toate acestea n'am stăruit în a păstra o strânsă legătură personală cu Domnul, așa cum cere El. Putem da toate averile noastre ca să hrănim pe săraci, și corpurile noastre să fie arse; dar dacă aceste sacrificii n'au avut la temelie iu-

birea pentru Hristos, n'au nicio valoare. Noi nu putem să ne cumpărăm trecerea înaintea lui Dumnezeu, și nici nu putem să ne deschidem calea spre împărăția cerurilor. Putem să menținem această legătură personală cu Hristos numai dacă ne luăm timp să întreținem prietenia cu El așa cum întreținem prietenia cu un prieten pământesc. Ea va cere timp pentru rugăciune stăruitoare și meditație, timp pentru studierea Cuvântului Său, și lucrare pentru cei pentru cari a murit Hristos.

Această legătură strânsă și personală cu Isus Hristos, această întreținere a primei iubiri în experiența noastră, este singurul lucru care ne va salva de strămtorarea și furtuna zilelor viitoare. Aceasta ne va salva pe noi personal chiar atunci când alții se vor abate și vor părăsi pe Domnul. Noi vom ști în cine am crezut, și cu această cunoștință personală vom fi păziți în ceasul ispitei. Atunci sacrificiul va deveni un privilegiu plăcut, și bucuria cea mai mare în vieța creștină va fi bucuria lucrării pentru alții, pentru aceia cari se află în întunec și pentru cari a murit Hristos.

Venirea Domnului

O altă primejdie mare și fundamentală și, într'un fel care cuprinde pe toți, este primejdia de a amâna venirea Domnului. Când pierdem din inimile și viețile noastre această țintă supremă, această mare nădejde, această privesște plină de inspirație, pierdem foarte mult din răvna creștină în experiența noastră. Că vor fi două categorii în biserică, una nutrind cu devoțiune nădejdea grabnicei reveniri a lui Hristos și alta amânând cât mai mult venirea Domnului, este clar arătat în cuvintele lui Hristos:

„Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său, peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale. Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: 'Stăpânul meu zăbovește să vină!' Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului acela va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. Mat. 24, 45—51.

Tot la această primejdie de a amâna venirea Domnului, se gândește și apostolul Pavel când face acest apel mișcător în epistola sa către Ebrei:

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v'a fost făgăduit. „Încă puțină, foarte puțină vreme”, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi. Si cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el. Noi însă nu suntem din aceia cari dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia cari au credință pentru mântuirea sufletului”. Ebrei 10, 35—39.

Mulți din biserica celor rămași au nevoie de acest îndemn serios. Solia aceasta este pentru voi cari ascultați la aceste cuvinte. Ați așteptat voi multă vreme venirea Domnului? Ați sacrificat voi și v'ați ostenit pentru ducerea soliei advente în toată lumea? Ați adus voi pe fiii și fiicele voastre pe altarul lucrării? Si oare vi se pare că venirea lui Hristos a fost amânată peste timpul așteptat? Oare amânarea atât de mult timp a împlinirii nădejdi a îngreuiat inimile voastre? Domnul știe că aceste îndoieli vă vor lua cu asalt și vouă vă zice: „Să nu vă pierdeți dar încrederea voastră, . . . căci ,încă puțină, foarte puțină vreme’, și ,Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi”.

Am ajuns în vremea aceea când, așa cum spune și apostolul, „Cel drept va trăi prin credință”. Dar dacă cineva dă înapoi, Domnul zice: „Sufletul Meu nu găsește plăcere în el”. Semnele de pretutindeni arată că venirea Domnului este aproape. Unde avem o singură dovadă acum douăzeci și cinci de ani, avem astăzi o sută de dovezi. Noi nu ne-am luat după povești meșteșugit alcătuite. Credința noastră se întemeiază pe profețiile și făgăduințele din Cuvântul Său. In curând Cel care vine va veni. Si dacă noi nutrim nădejdea aceasta și ne pregătim inimile ca să întâmpinăm pe Domnul, atunci vom fi în stare să zicem la arătarea Sa: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!”. Isa. 25, 9.

Grijile vieții

Pe măsură ce strălucirea speranței advente din inimile noastre se micșorează, grijile vieții pun din ce în ce mai multă stăpânire pe cugetarea și experiența noastră. Hristos da acest avertisment: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu imbuibarea de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră”. Luca 21, 34. Marea majoritate a lumii de astăzi se luptă pentru existență. Adventiștii de Ziua Saptea nu fac excepție. In graba și repezeala muncii zilnice, rugăciunea este neglijată. Studiul Cuvântului este părăsit și Dumnezeu este uitat. Aceasta este starea tristă a unora.

Domnul simte împreună cu voi în necazurile voastre. Născut pe lumea aceasta într'o familie de muncitori, muncind pentru pâinea sa de fiecare zi și spre a da ajutor părinților săi, Hristos poate să priceapă toate greutățile și îngrijorările voastre. Este privilegiul vostru să aruncați asupra inimii Sale mult iubitoare, povara care apasă inimile voastre. „Căutați mai întâi împărăția cerului și dreptatea ei”, este îndemnul lui Isus către aceia cari sunt apăsați de grijile vieții. Punând pe Dumnezeu mai presus de orice, ne putem bizui pe El, și credem că, așa cum va ști El, Se va îngriji de nevoile noastre.

Inlesnirile vieții

Există primejdia nu numai pentru aceia cari duc cu adevărat lipsă de cele necesare vieții, ci și pentru aceia cari au deajuns și încă să mai pună și deoparte. In prosperitatea noastră, chiar mai mult decât în lipsurile noastre, suntem expuși să uităm pe Dumnezeu. Ora prosperității vremelnice a fost totdeauna ora primejdiei pentru orice urmaș al lui Isus. In locuințele noastre confortabile, cu inlesnirile moderne, cu belșug de hrană și îmbrăcăminte, marea primejdie este ca noi să fim absorbiți de eul nostru, ca simțurile noastre să fie amorțite, și prin mâncare și băutură și prin plăcerile vieții acesteia, să uităm izvorul tuturor bunurilor noastre, și să nu aducem lui Dumnezeu aceea ce Li aparține în ce privește lucrarea și sacrificiul. Inștiințați fiind de primejdie, să ne asigurăm că nu vom fi striviți de ea.

Păzirea Sabatului

Când pierdem din inimile noastre simțul apropierii venirii lui Hristos, devenim nepăsători în ce privește respectarea cererilor Sale sfinte. Aceasta se adevărește mai cu deosebire în păzirea Sabatului. Există o tendință crescândă din partea prea multor păzitori ai Sabatului ca să țină această zi sfântă numai de formă. Satana, prin argumente iscusite poate căuta să ne facă să credem că e drept ca noi să continuăm în timpul orelor de Sabat o parte din activitatea noastră săptămânală. Aci trebuie să fim cu mare grijă.

Dumnezeu ne-a chemat să facem ceva deosebit ca reprezentanți ai Săi în aceste zile de încheiere a istoriei acestui pământ. El ne-a încredințat o solie de reformă cu privire la Sabatul Domnului. El n'a pus asupra noastră povara de a face lucrarea lumii acesteia. Putem să tragem foloase, chiar în Sabat, din unele din marile întreprinderi pe cari le conduce lumea. Pentru a lua parte la serviciile din casa Domnului putem folosi autobusul sau trenul în ziua Sabatului. Prin aceasta noi nu urmărim vreun scop lumesc sau lucrare vremelnică, ci numai lucrarea lui Dumnezeu. Va fi cu totul altceva dacă luăm parte la exploatarea acestor întreprinderi publice în ziua Sabatului. Putem profita în caz

de nevoie de protecția poliției, dar aceasta cu niciun chip nu îndreptățește pe un Adventist de Ziua Saptea să lucreze în ziua Sabatului. Recunoaștem că cei bolnavi trebuie să fie îngrijiți în ziua Sabatului, și lucrările necesare trebuie să fie făcute în cămin. Vitelor și păsărilor trebuie să li se dea mâncare, iar vacile trebuie să fie mulse. Laptele trebuie să fie pregătit așa încât să ceară cea mai puțină muncă. Distribuirea laptelui la clienți, cerând ore de lucru în Sabat, este ceva grav și nu este în armonie cu păzirea Sabatului.

Unii au devenit nepăsători în ce privește începutul și sfârșitul Sabatului. Ei se întorc din oraș cu mâinile încărcate de cumpărături după ce a început Sabatul. Ei merg la treburile lor sau la obligațiile lor sociale înainte de încheierea Sabatului. Ni se spune că Sabatul este un semn al poporului nostru. Biserica lui Hristos stă în lume ca o privilegiate pentru toți oamenii. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să menținem înaintea semenilor noștri caracterul cel sfânt al înaltei noastre mărturisiri.

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinști, neurmând căile tale, neindeletnicindu-te cu treburile tale și nedându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacob; căci gura Domnului a vorbit”. Isa. 58, 13, 14.

Puteți voi să trageți nădejde de împlinirea acestei făgăduințe în căminul vostru, în experiența voastră? Aveți ocazia să faceți aceasta. Dacă n'ați ajuns aci până acum, faceți bunul Dumnezeu ca să vă înnoieți supunerea voastră față de El, ca să vă puteți împărtăși de bucuria servirii, ascultând de cererile Sale, nu din simțul sterp al datoriei, ci ca un privilegiu fericit.

Tovărășii lumești

Robii cei răi arătați de Hristos, cari zic în inimile lor: „Stăpânul meu zăbovește să vină!” își aleg în chip natural ca tovarăși pe aceia cari sunt nepăsători și indiferenți ca și ei. Si aceasta este o mare amăgire a lui Satana de a atrage pe ucenicii lui Hristos departe de Maiestrul lor.

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. . . . Si lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac”. 1 Ioan 2, 15—17.

Pe calea aceasta căuta Satana să corupă pe Izrail în zilele lui Iosafat. El era un împărat evlavios și slujea pe Domnul, dar în prosperitatea sa a uitat pe Dumnezeu. Raportul divin ne spune că „Iosafat a avut multe bogății și slavă din belșug, și s'a încuscrit cu Ahab”. 2 Cronica 18, 1. El a făcut o vizită acestui împărat nelegiuit. Ahab l-a invitat să meargă împreună cu el la războiu împo-

triva Ramot-Galaadului. Iosafat a răspuns: „Eu ca tine, și poporul meu ca poporul tău, vom merge la luptă împotriva lui cu tine”. Cu adevărat, o prietenie demnă de o mai bună tovarășie. Această unire neaprobata de Dumnezeu era să-i fie fatală lui Iosafat. Numai datorită grijei deosebite a Domnului, el a scăpat să nu fie ucis pe câmpul de bătăie. La întoarcerea sa în Ierusalim profetul lui Dumnezeu i-a făcut această mustarare serioasă: „Cum de ai ajutat tu pe cel rău, și ai iubit pe cei ce urăsc pe Domnul? Din pricina aceasta este mândnat Domnul pe tine”. 2 Cor. 19, 2.

Aceste întrebări s'ar potrive de minune unora dintre Adventiștii de Ziua Saptea în tovarășiile lor lumești. „Cum de ai ajutat tu pe cel rău, și ai urit pe cei ce urăsc pe Domnul?” Este trist că unii dintre credincioșii noștri se întovărășesc cu Ahabii din zilele noastre. Ei sunt găsiți împreună la teatre, la cinematografe, și la ștrandurile populare. Ei se unesc cu vecinii lor în petreceri și planuri lumești. Nimeni nu poate să tăgăduiască faptul că un mare val de spirit lumesc se strecoară în Comunitate. Zeci de suflete s'au depărtat de iubirea lor cea dintâi. Ei au pierdut din inimile lor spiritul speranței. Ei sunt cu totul absorbiți de lucrurile lumii acesteia, de ambițiile ei, de idealurile ei, de ocaziile pe cari le dă ea pentru îmbogățire, de modele ei, de slăbiciunile ei, de nebuliile ei. Oricine își dă seama de starea Comunității trebuie să recunoască faptul că sunt socotiți ca membri mulți cari au numele că trăiesc și totuși sunt morți.

Teatrul, cinematograful, fotbalul, strandul, petreceri lumești, ocupă un loc mai mare în inimile unora, decât Maiestrul și lucrarea Lui. Unii își găsesc cea mai mare plăcere în a ceti cărți de povești și romane, sau ascultând muzică de jazz, care vine direct în casă prin radio. Suntem convinși că un mare rău rezultă din felul cum se folosește radio în casele multor Adventiști de Ziua Saptea. El răpește timpul care aparține studiului Cuvântului, rugăciunii și lucrărilor de Comunitate. Si în multe cazuri el umple mintea ascultătorilor cu ceea ce dă naștere la un desgust pentru lucrurile sănătoase și serioase. Se cunosc cazuri când chiar ore din ziua Sabatului sunt folosite cu urmărirea evenimentelor sportive, sau ascultând la muzica și vorbirile cari sunt cu totul departe de spiritul păzirii Sabatului. Ce folos mai este să interzicem copiilor noștri participarea la reprezentațiile teatrale dacă aducem teatrul în casă, și îngăduim copiilor să asculte la cântecele nepotrivite și la vorbirile transmise de unele posturi de radio, lucruri tot așa de primejdioase ca și atunci când ar fi de față?

Ca o chestiune de fapt, noi trebuie să educăm familiile noastre să iubească numai literatura, muzica și arta curată și nobilă. Noi trebuie să-i educăm pe copiii noștri să facă deosebire între cărțile și revistele bune și rele din bibliotecile publice. Noi trebuie să-i învățăm să evite influența molipsi-

toare a muzicii deșănțate și lumești, precum și a prietenii lor rele.

Aceasta este singura lor nădejde. Acești factori de comunicație trebuie să se oprească aci. Noi nu putem să-i îndepărtăm din lume. Satana se va folosi de efectele literaturii, muzicii și artei până la sfârșitul timpului ca să amăgească suflete. Pe de altă parte, aceiași factori vor fi folosiți pentru scopuri sfinte și pentru înaintarea lucrării Evangheliei. Într'una ne vom găsi la răspântie. Zilnic trebuie să ne hotărîm pe care cale o vom apuca. În această hotărîre, ca și în oricare alta, vom avea nevoie de acea înțelegere fină, de acel simț de curățenie, de acea putere de discernământ, care poate veni numai din conducerea Spiritului. Dar Dumnezeu va conduce pe toți aceia cari îl caută din toată inima, să știe ce să facă în fiecare amănunt al vieții.

Putere de sus

„Cereți dela Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerile, și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeța de pe câmp”. Zah. 10, 1. Aceasta este vremea pentru ploaie. Dumnezeu așteaptă cu bunătațe ca să-Si reverse Spiritul asupra copiilor Săi. Oare li vom îngădui noi ca să umple inimile noastre, și să înviorizeze viața noastră spirituală? El va face aceasta dacă suntem gata să-I spunem bun-venit. Unii vor primi Duhul Sfânt și depinde de fiecare în parte dacă va fi din numărul acestora. Prin mărturisirea și lepădarea păcatului, prin deschiderea ușii inimii și îndepărtarea gunoierului mândriei și spiritului lumesc, Spiritul poate fi invitat să intre, și El va veni în mod foarte grațios și numaidecât.

Vor fi unii cari vor începe această lucrare de pregătire, și toți pot face astfel. Chiar acum se strâng rândurile între copiii lui Dumnezeu. Unii înaintează cu Lumina. Cu inimi deschise și minți

primitoare, ei stau gata să înainteze după îndemnul Spiritului. Alții, indiferenți și nepăsători, cad într'o stare de letargie și somnolență.

Unde vă aflați voi? Este Hristos Mântuitorul vostru personal din păcat? Vedeți voi lumina în lumina lui Dumnezeu, sau umblați în scânteierile tăciunilor voștri? Este adevărul mai de preț pentru voi decât oricând înainte? Este interesul vostru mai mare pentru progresul și triumful lui final? Aplicați voi principiile lui din ce în ce mai mult vieții voastre zilnice? Simțiți voi o povară pentru mântuirea celor cari sunt în întunec? Lucrați voi cu bucurie și cu voie bună pentru ei? Ah, acestea sunt gânduri foarte importante. Este bine dacă li se dă un răspuns afirmativ; dar este cu adevărat trist dacă primesc un răspuns negativ. Așa dar este un motiv de pocăință și de cercetare a inimii, de rugăciune după ajutor divin.

Trăim în vremuri primejdioase. Trecem pe un teren fermecat, și numai printr'un simț viu al slăbiciunii noastre și al nevoii noastre după ajutorul Aceluia care a bătut calea înaintea noastră, vom fi în stare să menținem viața și activitatea noastră spirituală. Spiritul lui Dumnezeu este singura putere care ne poate păstra. O, avem nevoie mai mult de Hristos și de Spiritul Său în experiența noastră personală, în orice ramură a lucrării noastre! Numai prin El putem avea biruință; fără El suntem pierduți. Așa cum apostolii s'au rugat înainte de ziua Cincizecimii pentru revărsarea Spiritului, tot așa trebuie să ne rugăm și noi astăzi. Noi, ca și ei, avem nevoie de ploaie dela Rusalii; și tot așa o putem primi și noi, dacă ne umilim inimile, îndepărtăm păcatele noastre și căutăm pe Dumnezeu cu o credință neclintită și încrezătoare. Fie ca acesta să fie spiritul care să miște pe orice credincios.

F. M. Wilcox

Pregătirea de a întâmpina pe Dumnezeu

„Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău, Izraile!” Amos 4, 12.

Aceste cuvinte inspirate au o aplicație specială pentru zilele noastre. Acest apel la pregătire pentru a întâmpina pe Dumnezeu este adresat chiar poporului lui Dumnezeu. Apelul acesta arată că trebuie să se facă ceva hotărît înainte de a fi gata să întâmpine pe Judecătorul și Liberatorul lor. Așa dar este de cea mai mare importanță ca să dăm cea mai serioasă atenție acestui apel.

Ca Adventiști de Ziua Saptea, noi stăm înaintea lumii și mărturisim că suntem un popor care se pregătește să fie dus în împărăția lui Dumnezeu.

Noi vestim lumii o solie, al cărei scop real este de a salva bărbați și femei din păcat, și de a-i pregăti pentru venirea lui Isus. Noi credem în Sfintele Scripturi, și cunoaștem de-aproape făgăduințele venirii lui Isus. Ne-am ocupat cu vestirea ultimei solii a lui Dumnezeu lumii. Noi ne-am conformat unora sau tuturor regulilor exterioare ale Comunității. Mărturisim că ascultăm de toate poruncile, inclusiv adevăratul Sabat, și avem obiceiul să plătim zecimi și daruri. Totuși, cu toată credința și lucrarea noastră pentru alții, noi înșine trebuie să ne pregătim să întâmpinăm pe Dumnezeu. Fie că recunoaștem sau nu această nevoie, este un fapt,

pentru că cuvântul Său descopere această nevoie, și ne spune că trebuie să ne pregătim să-L întâmpinăm. Aceasta este solia Sa către Comunitate în aceste zile.

Se prea poate ca noi să ne înșelăm, încrezându-ne în împlinirea formală și exterioară a unor principii religioase, în vreme ce păcatul este îngăduit în viață. Se poate întâmpla ca o iubire de lume să fie lăsată să ne umple inima. Sau se cultivă un spirit aspru și de critică față de alții. Sau se poate ca în inimă să fie un spirit rău de bârfire, de răutate și de ură față de unii. Vreuna din aceste trăsături rele sau toate, va ține pe cineva departe de la împărăția lui Dumnezeu. Niciunul din cei cari nutresc vreun păcat de orice fel în viață, nu este pregătit să întâmpine pe Dumnezeu. Niciunul din cei cari nu vor să facă partea lor de lucrare pe care le-a dat-o El, anume de a pregăti și pe alții să-L întâmpine, nu este pregătit să întâmpine pe Dumnezeu.

Pregătirea cerută

E bine să cugetăm ce însemnează pregătirea de a întâmpina pe Dumnezeu în viața practică. Această cugetare trebuie să fie cât mai intimă. Pentru ca această cugetare să fie aducătoare de folos, trebuie să ne dăm seama de primejdiile cari ne împresoară. Lumea este plină astăzi de primejdiile de multe feluri. Ele abundă în orice loc, și influențează viața fizică și siguranța, precum și viața spirituală. Convingerea mea profundă este că cea mai mare primejdie personală ce stă în fața fiecăruia dintre noi acum când ne pregătim să întâmpinăm pe Dumnezeu, este că noi putem să stăm aci astăzi și să lăsăm să treacă această Săptămână de Rugăciune fără să sfărîmăm vraja nepăsării, indiferenței și incropelii, care ne înfășoară. Atingerile noastre cu lumea amorfesc viața noastră spirituală. Pretutindeni vedem predominând păcatul, răul și fărădelegea. Toate acestea pot avea un efect paralizator asupra stării noastre spirituale. Dumnezeu să ne ajute să ne dăm seama de primejdia noastră și să fim deslegați de orice legătură a fărădelegii.

Trebuie să ne apropiem de cugetarea aceasta cu cea mai adâncă seriozitate, cu o dorință arzătoare de a birui orice păcat. Trebuie să aibă loc o pre-dare completă și fără rezerve a vieții și a voinței față de Dumnezeu. Orice deprindere păcătoasă trebuie să fie lepădată, orice cale rea părăsită, orice gând rău lăsat laoparte. Aceia cari cu adevărat se pregătesc să întâmpine pe Dumnezeu nu vor fi găsiți umblând după felul lumii în mode, în participarea la teatre și spectacole, iubind plăcerile lumești și conversațiile ușuratic. Ei nu vor fi găsiți în nicio tovărășie nesfințită cu lumea în afaceri sau în viața socială. Ei nu vor călca Cuvântul lui Dumnezeu, contractând căsătorii cu cei necredincioși. Nici nu vor călca legea divină a căsătoriei, introducând divorț la tribunale.

Aceia cari se pregătesc să întâmpine pe Dumnezeu vor fi un popor deosebit, deosebit de lume și de căile lumii, deosebit de păcat. Ce adâncă lucrare de pocăință ar trebui să se vadă! Ce mărturisire a răului trebuie să existe! Ce curățire a inimii și a vieții trebuie să aibă loc! Iată ce ne spune serva Domnului:

„Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, Domnul a dat îndemnuri lămurite poporului Său ca să fie deosebit de lume în spirit, în fapte, în obiceiuri, să fie un neam sfânt, un popor ales. Răsăritul nu este mai departe de apus decât sunt fiii luminii în felul de viață, în obiceiuri și în spirit, de fiii întunerecului. Si această distincțiune va fi și mai clară și mai hotărîtă pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului”. — E. G. White, în Review and Herald, 12 Noembrie, 1914.

În lumina acestor cuvinte solemne, este clar că pregătirea de a întâmpina pe Dumnezeu este o experiență progresivă. Noi nu trebuie să fim mulțumiți cu trecutul. Nu trebuie să fim mulțumiți cu starea noastră spirituală de astăzi. Pe măsură ce timpul hotărît să întâmpinăm pe Dumnezeu se apropie tot mai mult, noi trebuie să cercetăm tot mai adânc și mai deplin inima noastră. Din nou cetim:

„Nici o mărturisire de credință și nici numele înscris în registrul Comunității nu ne face să fim copii ai lui Dumnezeu. Ci este o vie legătură cu Hristos. Noi trebuie să fim una cu El, adăpați din Spiritul Lui, părtași ai naturii Sale divine, răstigniți față de lume cu plăcerile și gusturile ei, înnoșiți în cunoștință și adevărată sfințenie”. — Ibidem.

Lumea împărțită în două categorii

Locuitorii lumii acesteia sunt împărțiți astăzi în multe clase și caste. Sunt bogați și săraci, mari și mici, învățați și neînvățați, conducători și supuși, oameni cu poziții înalte și putere și exilați. Dar în ziua venirii lui Isus vor fi numai două categorii — aceia cari sunt gata și cei cari sunt negata. Starea socială nu va însemna nimic în ziua aceea. Rangurile și distincțiile lumești, faima și poziția, nu vor putea fi de ajutor pentru nimeni în vremea aceea. Cât de semnificative sunt cuvintele lui Isus: „Cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s'a încuiat ușa”. Mat. 25, 10.

Aceia cari sunt pregătiți să întâmpine pe Dumnezeu în vremea aceea sunt descriși cu următoarele cuvinte: „În ziua aceea vor zice: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui”. Isa. 25, 9.

Cealaltă categorie, alcătuită din cei cari sunt nepregătiți, este descrisă de Scriptură în următoarele cuvinte: „Cerul s'a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Si toți munții și toate ostroavele s'au mutat din locurile lor. Împărății pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi

s'au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Si ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?”. Apoc. 6, 14—17.

Ce gând serios și solemn este că chiar în această oră de serviciu divin putem să hotărîm din care categorie vom face parte! Cât de important este ca noi să dăm o atenție serioasă pregătirii necesare de a întâmpina pe Dumnezeu! Iată ce îndemn ni se dă:

„În fața noastră stau evenimente cari anunță apropiata venire a Domnului. În vremea aceasta se cuvine să fim credincioși, să fim cu mare grijă asupra cuvintelor și faptelor noastre. Să nu ne jucăm cu realitățile veșnice. Aceia cari doresc să fie pregătiți pentru venirea lui Hristos trebuie să lucreze cu sârguință pentru veșnicie. Ei n'au timp de pierdut, pentrucă sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Lăsați ca inima și mintea să fie sfințite prin adevărurile Cuvântului. Dați dovadă că vă pregătiți pentru solemnele evenimente ale veșniciei”. — E. G. White, în Review and Herald, 8 Februarie, 1912.

Iubți frați și surori, cu cât mai aproape este sfârșitul tuturor lucrurilor astăzi decât atunci când s'au scris aceste cuvinte, acum douăzeci și șase de ani. N'aveam timp de pierdut atunci, dar cu atât mai puțin avem astăzi timp în care să ne pregătim inimile pentru a întâmpina pe Împăratul care vine.

Desamăgirea celor nepregătiți

O teribilă desamăgire așteaptă pe aceia cari nu se pregătesc. Să cetim mai departe:

„Hristos vine în curând cu slavă, și când maiestatea Sa se va descoperi, lumea va dori să aibă harul Său. Atunci noi vom dori cu toții un loc în locașurile cerești; dar aceia cari nu mărturisesc acum pe Hristos în cuvânt, în viață, în caracter, nu se pot aștepta ca El să-i mărturisească atunci înaintea Tatălui și a sfinților îngeri. Strigătul celor cari L-au tăgăduit se va ridica chiar la munți: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?”. — Idem, 28 Aprilie, 1891.

Pe de altă parte, ce tablou mișcător este dat despre aceia cari vor fi pregătiți să întâmpine pe Domnul lor:

„O, cât de fericiți vor fi aceia cari s'au pregătit pentru ospățul nunții Mielului, cari s'au îmbrăcat cu dreptatea lui Hristos, și reflectează chipul Său plăcut! Ei vor fi îmbrăcați cu haine albe de în curat, care este dreptatea sfinților, și Hristos îi va conduce la apele vieții; Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor, și ei vor avea viața care va ține cât viața lui Dumnezeu”. — Ibidem.

Având în vedere această mare nevoie pentru timpul acesta, ce seriozitate, ce efortare după Dum-

nezeu, ce stăruință în rugăciune, ce pocăință, ce mărturisire a păcatului, ce întoarcere dela lume, ce căutare după iertare, ce dorință după sfințenie și neprihănire, ar trebui să ne umple pe fiecare din noi la sfârșitul acestei Săptămâni de Rugăciune! Nu trebuie să ne purtăm multă vreme nepăsători față de fericirea noastră veșnică. Acest spirit de indiferență este descris în următoarele cuvinte ale Scripturii: „Nu este nimeni care să cheme Numele Tău, sau care să se trezească să se alipească de Tine”. Isa. 64, 7.

Domnul să ne trezească astăzi cu putere! Dacă El nu face aceasta, nu ne așteaptă altceva decât desamăgire. Ne este dată această scenă: „Nu pot să descriu cât de grozavă va fi în ziua aceea desamăgirea acelor cari în viața aceasta au ales să urmeze propria lor voință în loc să urmeze voința și calea lui Dumnezeu. Idealul cel jos al lumii nu este idealul lui Hristos. Măsura de neprihănire a lumii nu este măsura Lui în privința neprihănirii. Numai aceia cari în timpul lor de probă și-au folosit talentele să onoreze și să mărească pe Dumnezeu, vor auzi de pe buzele Sale binecuvântarea și primirea: „Bine slugă bună și credincioasă . . . intră în bucuria stăpânului tău”. — Idem, 8 Februarie, 1912.

Întrebări importante și solemne

Intr'o zi solemnă de rugăciune și căutare după Dumnezeu ca aceasta, este potrivit să ne punem în chip serios câteva întrebări, asemenea acestora cari vin din partea servei Domnului:

„Domnul vine. Dacă ar veni astăzi, ai fi gata să-L întâmpini? Dorești tu să fii izgonit din fața lui Dumnezeu și să te împărțești de umilirea și pedeapsa lui Satana și a îngerilor lui? Dacă în timpul vieții tale jefuești pe Dumnezeu de serviciul pe care l-a răscumpărat cu propriul Său sânge, dacă îți irosești timpul în vorbire neghioabă și în plăceri nebunești, vei pierde cerul. Îți poți tu îngădui să schimbi darul vieții veșnice cu plăcerile lumești?”. — Idem, 15 Februarie, 1912.

În apelul acesta ni se propune unele întrebări foarte solemne și importante. Noi nu ne putem îngădui să schimbăm viața veșnică cu niciun preț. Oare să ne ispitească pe noi plăcerile lumii acesteia și îngăduințele păcătoase ca să ne îndepărtăm de Domnul și să pierdem astfel viața veșnică? Ferească Dumnezeu! Vărsarea mâniei Sale asupra acelor cari îl leapădă, să nu vină asupra noastră. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! mai este încă o ușă deschisă de har și milă pentru orice suflet care vrea să intre. În privința aceasta ne sunt date următoarele cuvinte de mângâiere:

„Va veni ziua când denunțarea grozavă a mâniei lui Dumnezeu va fi rostită împotriva acelor cari au stăruit în neascultarea lor față de El. Va veni ziua când El va trebui să vorbească și să facă lucruri teribile împotriva călcătorilor legii Sale. Dar noi nu trebuie să fim în mijlocul acelor cari

vor ajunge sub mânia Lui. Noi trăim în ziua mântuirii Sale. Lumina care izvorăște din crucea de pe Calvar răspândește raze clare și strălucitoare, descoperind pe Isus, jertfa noastră pentru păcat. „In El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor”. — Ibidem.

Dumnezeu nu ne va lăsa fără ajutor în lupta împotriva păcatului, dacă ne întoarcem la El în pocăință. Ca și tatăl fiului pierdut, El ne va ieși în întâmpinare pe calea înapoi spre casa Tatălui nostru:

„Dumnezeu dorește să refacă chipul Său în noi. Credeți că El este Ajutorul vostru. Hotărâți-vă să faceți cunoștință cu El. În măsura în care voi vă veți apropia de El cu mărturisire și pocăință, în aceeași măsură Se va apropia și El de voi cu milă și iertare”. — Ibidem.

Din partea noastră trebuie să fie mărturisire și pocăință, iar din partea Lui este milă și iertare. Ce mângâiere este în faptul acesta!

N'are nicio valoare să ne gândim ce înseamnă a ne pregăti să întâmpinăm pe Dumnezeu, dacă nu ne întemeiem credința noastră numai pe Isus Hristos. Este tot atât de adevărat astăzi ca și în zilele lui Petru că „în nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. Fapte 4, 12. Acest mare și important adevăr este frumos prezentat în următoarele propozițiuni:

„Numai prin credință în Numele lui Hristos poate păcătosul să fie mântuit. El este Capul noii creațiuni. El este calea, adevărul și viața. El este profetul, preotul și împăratul întregii omeniri re-născute. El este Emanuël, 'Dumnezeu cu noi'. Cuvântul veșnic se făcu trup, și locui între noi, și din plinătatea Lui am primit toți. El este autorul și desăvârșitorul credinței noastre”. — Idem, 3 Noembrie, 1904.

Experiența care se cere acum din partea oricărui credincios este de a manifesta acea credință sinceră în Domnul Isus, care își însușește neprihănirea Sa. Pentru că suntem învățați că „atât vrednicia noastră pentru cer cât și pregătirea noastră pentru el se găsesc în Hristos”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 252.

„Acea cari leapădă darul dreptății lui Hristos, leapădă însușirile de caracter, cari ar face din ei fii și fiice ale lui Dumnezeu. Ei leapădă chiar singurul lucru ce i-ar face buni pentru un loc la masa nunții”. — „Parabole”, p. 288.

„Planul de mântuire deschide înaintea păcătosului pocăit și credincios perspective pentru veșnicie pe cari cea mai mare încordare a închipuirii lui nu le poate cuprinde. Dacă omul va păzi legea lui Dumnezeu prin credință în Isus Hristos, comorile cerului vor fi la dispoziția sa; dar dacă refuzăm să ascultăm de Dumnezeu, rezultatul va fi cu totul opus”. — E. G. White, în Review and Herald, 4 Februarie, 1890.

Vieța veșnică — darul lui Dumnezeu

O învățătură foarte prețioasă cu privire la această viață de credință pe care trebuie s'o aibă și s'o exercite fiecare copil al lui Dumnezeu și fiecare lucrător al Său, ne este dată în aceste cuvinte:

„Acea credință simplă care crede pe Dumnezeu pe cuvânt, trebuie să fie încurajată. Poporul lui Dumnezeu trebuie să aibă acea credință care se prinde cu tărie de puterea divină; „căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Si aceasta nu vine dela voi; ci este darul lui Dumnezeu”. Aceia cari cred că Dumnezeu le-a iertat păcatele prin Hristos, nu trebuie să înceteze, din pricina ispitei, să ducă lupta cea bună a credinței. Credința lor trebuie să se întărească tot mai mult până ce viața lor creștină, cum și cuvintele lor, vor spune: „Sângele lui Isus Hristos.... ne curățește de orice păcat”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 161.

Totuși, nu e deajuns să primim prin credință neprihănirea lui Hristos, ce ne e atribuită. Credința noastră trebuie să fie hrănită întruna pentru ca să se poată întări tot mai mult și să devină și mai folositoare în viața personală. Credința trebuie să fie hrănită continuu cu pâinea cerului. Isus zicea:

„Eu sunt Pâinea vie, care s'a pogorit din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac”. El a spus femeii la fântâna din Samaria că ar putea să-i dea „apă vie” și că „oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într'un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”. Ca să ne facă să simțim și mai mult bucuria unor astfel de binecuvântări de negrăit în viața de credință, avem aceste cuvinte asigurătoare:

„O lumină strălucitoare luminează pe calea noastră astăzi, și ea ne face să avem și mai multă credință în Isus. Noi trebuie să primim fiecare rază de lumină și să umblăm în ea, pentru ca ea să nu fie spre osândă noastră la judecată. Datoriile și obligațiile noastre ajung mai importante pe măsură ce vedem mai lămurit adevărul. Lumina se dă pe față și mustră rătăcirile cari erau ascunse în întunec; și îndată ce vine lumina, și viața și caracterul oamenilor trebuie să se schimbe, spre a fi în armonie cu ea. Păcatele cari odinioară erau păcate din neștiință, din pricina orbirii minții, nu mai pot fi îngăduite fără să atragă vinovăție. Pe măsură ce se dă mai multă lumină, oamenii trebuie să fie schimbați, innobilați și curățiți prin ea, altfel vor deveni mai perversi și mai îndărătnici decât înainte de a fi venit lumina”. — Idem, p. 162.

Dorința arzătoare a Mântuitorului nostru care vine este de a găsi pe poporul Său gata de a-L întâmpina. Indemnând pe ucenicii Săi și pe noi, când umbra crucii se întindea deja pe calea Sa, rugămintea Sa era: „De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”. Apelul acesta nu ne spune că să ne pregătim, ci

să fim gata. În pilda celor zece fecioare, cele cinci înțelepte erau gata când a venit mirele, și au mers pline de bucurie împreună cu el în camera de nunță. Cele cinci fecioare nechibzuite erau numai în curs de pregătire, și au găsit ușa închisă.

Dumnezeu nu dorește ca chiar numai unul din cei mai mici ai Săi să fi lăsat afară din împărăția Sa și să piară. Dorința Lui este ca oricine să aibă vieață și s'o aibă din belșug. Tocmai acesta este motivul pentru care, în iubire compătimitoare, ne trimite această solie: „Pregătește-te să întâmpini pe Dumnezeul tău”.

Chemarea lui Dumnezeu este adresată bisericii de azi prin profetul:

„Trezește-te, trezește-te! îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine niciun om netăiat împrejur sau necurat. Scutură-ți țărâna de pe tine, scoală-te și șezi în capul oaselor, Ierusalime! Desleagă-ți legăturile dela gât, fiică, roabă a Sionului!” Isa. 52, 1. 2.

A venit timpul pentru o mare trezire spirituală

în biserică. Trebuie să aibă loc o lucrare reală de reînsoflețire și reformațiune în vieața personală a fiecărui credincios.

Cu multele cuvinte prețioase și mângâietoare pe cari le-au auzit urechile noastre astăzi, din Biblie și din partea servei Domnului, cu marele dar al dreptății lui Isus, primit prin credință, și cu provizia din belșug pentru hrănirea și creșterea credinței noastre, oare nu ne vom ridica cu toții ca să ne predăm din nou lui Dumnezeu astăzi? Oare nu ne vom dedica noi cu totul lucrării de câștigare de suflete, ajutându-le să se pregătească și ele pentru venirea în curând a Domnului și Mântuitorului nostru? Dacă vom face aceasta, iubiți frați și surori în Domnul, vom avea o biserică plină de Duh, vom fi întăriți prin putere de sus, și lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi terminată repede. Mai presus de orice, noi nu trebuie să fim numai unelte de a pregăti pe alții, ci noi înșine să luăm aminte la solemnul îndemn care ne este dat în iubire: „Pregătește-te să întâmpini pe Dumnezeul tău, Izraile!”

J. L. McElhany

Cea din urmă ocazie

Cu fiecare zi ce trece ne apropiem tot mai mult de încheierea lucrării de vestire a soliei lui Dumnezeu. Cele patru vânturi ale pământului sunt ținute astăzi în frâu pentru ca opera de mântuire să poată fi terminată. Putem spune cu toată siguranța că aceasta este ultima ocazie pe care Dumnezeu o mai pune la îndemâna oamenilor pentru a se pregăti în vederea revenirii în slavă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Timpul este scurt și în curând va veni ziua când fiecare dintre noi trebuie să dăm socoteala înaintea Judecătorului suprem de felul cum am folosit talanții cari ne-au fost încredințați. Stă în puterea noastră ca să grăibm sau să facem să întârzie încheierea acestei lucrări. El ne-a pus ispravnici ai bunurilor Sale spirituale și ne-a dat porunca să „mergem de grabă” și să salvăm cât încă se mai poate salva. De aceea ar trebui să folosim toate mijloacele pe cari bunul Dumnezeu ni le pune la dispoziție pentru a salva sufletele din întunerecul păcatului. Niciun sacrificiu n'ar trebui să ni se pară prea mare atunci când e vorba să salvăm un suflet dela moarte. Să ne gândim numai

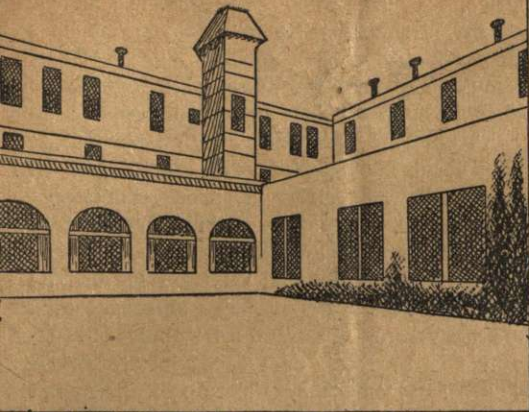
la Darul pe care l-a făcut Dumnezeu pentru mântuirea noastră

Zilele acestea de liniște și pace ar trebui să însemneze și pentru noi încă o ocazie când să mai facem și noi un sacrificiu pentru Dumnezeu. Să folosim deci și această ocazie și să răspundem cu toată inima apelurilor ce ne sunt adresate de a contribui la înaintarea lucrării de predicare a Evangheliei. Un mijloc minunat pentru săvârșirea acestei lucrări îl formează tipăriturile noastre, și dacă nu toți putem să facem direct această lucrare, fiecare dintre noi poate să pună în mâinile oamenilor cărțile și revistele noastre în cari inimile oamenilor pot găsi hrană pentru sufletele lor.

Societatea de binefacere „Samariteanul Milos” adresează un nou apel către toți membrii din Uniunea noastră spre a contribui la mărirea fondurilor în folosul celor nevoiași, făcând abonamente la cele trei reviste cari apar în Editură noastră: Sfetnicul Vieții, Semnele Timpului, și Amicul Tinerimii.

Să nu lăsăm deci să treacă nici această ocazie, pentru că cine poate ști dacă aceasta nu este cea din urmă.

CASA DE ODIHNA

cu munca și subscripții din partea
locașuri de alinare a suferințelor. Să ne ali-
pim și noi în luna aceasta la lucrarea de
adunare a mijloacelor pentru astfel de loca-
șuri prin campania de abonamente la Sfet-
nicul Vieții, Semnele Timpului, Amicul Tiner

